

Fotó: Lőrincz Edina

MUNKA

A lehetőségek óceánja –

a táguló bőség világa

Amikor a hétköznapi, mókuserékbe szorított élet kilátástalanságával szemben végre megfogalmazódik az emberekben a szabadság és a teljes élet vágya, olyankor a legtöbben megrettennek, elborzadnak, hogy milyen sivár is az életük valósága, aztán önként dugják vissza fejüket a külső kényszerek szorító nyakörvébe, és hagyják, hogy dróton rángassák őket.

Mindenkinek

nehezebb,

mint másnak –

avagy karrier vagy család?

Mindamellet, hogy minden esetben áldozatokat kell hozni, mindkét félt kárpótolja valami.

Munka/Társ + Keresés

A munka – csakúgy, mint a kapcsolat – rengeteg pozitívumot, szépséget, örömet rejthet magában, nem véletlenül vágyik ezekre szinte minden ember oly nagyon.

Mi az, hogy normális?

Speciális? Normális?

Egyenlő módon:

„ne kíméljenek minket”!

A munkavállalók speciális felértékelése

Három állásinterjúj jártam, ahol a hangzatos munkamegnevezés valami egészen mást takart.

A gyönyör szolgálatában (+18)

Interjú a szexipar kapujában

digitális nyomtatás

Fólia vágás plotterrel

nettó 2.900.- HUF/m²-től

Reklámtáblák tervezése és gyártása
Autódekorációk készítése
Világító reklámtáblák

Japán nyomtató, eredeti Japán festékekkel
a minőség érdekében.

Akciós ajánlatunk:

Digitális nyomtatás 110 cm szélességben
176 g-os matt fotópapírra
nettó 2.990.- HUF/m²
ajánlatunk 2007 november 30-ig érvényes.

Házhozszállítás

Ingyenes kiszállítás
Budapest területén és Érden
nettó 10.000 Ft vásárlás felett
egyéb esetben a szállítás díja: 900 Ft

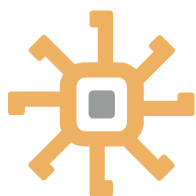
Ötletelő rovat

Gyártasson posztert saját fényképről, vagy
szerezzen képet hozzá a netről...(linkek a weblapon)

Kérdéseivel kapcsolatban kérjük vegye fel velünk a kapcsolatot e-mail-ben vagy telefonon.

web: www.apress.hu e-mail: info@jstudio.hu tel.: 06-30-9244-286

cím: 2030 Érd Riminyáki út 61.

Kedves Olvasó!

A munka mindannyiunkat foglalkoztat. Előbb vagy utóbb utolér mindenkit valamilyen formában. Így minket is. Már megszokhattam volna – de a megszokás egy roppant unalmas dolog –, hogy hetekre előre meghatározott témáink valahogy mindig érvényessé válnak lapunkra is a megjelenés időpontjában. Az elmúlt időszakban bővítettük szerkesztőségünk alkotóárdáját, így most sok új szerzőnk mutatkozik be oldalainkon. A valódi munka azonban csak most kezdődik. Változtatni akaró, tetterre kész emberekből, aktív, összehangolt csapattá kell összeérnünk, hogy még érdekesebb, tartalmasabb lapszámokat tudjunk készíteni. Nem is szaporítom tovább a szót. Új korszakunk kezdetének méltó előszavaként, álljon itt Reich Károly verse:

Sorsépitő

Idóm itt van, eljött hát.
Felfogat a változás,
s kisöpör minden múltat,
felszabadít oly sok
rég megkötött erőt, energiát.

A változás eljött,
életemnek válaszfútján
az álmaim felé lépek tovább.

Minden időt tiszta fény ragyog át,
s visszanézve felviláglik,
hogy a világ végtelenjéből
magam építettem magamnak sorsot,
én írtam életem könyvének minden sorát.

2007.10.08.-11.01. – Dunaújváros

Gondolkodtató kikapcsolódást!

Sablik Henrik

BULVÁRBLÓKK

„Most takarítsak, főzök vagy szexi legyek?” – mindez nem jelent problémát az amerikai Sandy számára, aki példaadó modern nőként, mindezt egyszerre képes véghez vinni.

Cindy Sherman: Untitled Film Still #3. – 1977.
MOMA, New York. © 2007 Cindy Sherman

Mindenkinek nehezebb,
mint másnak –
avagy karrier vagy család? ... **4**
Munka/Társ + Keresés **5**
A fizetés pszichológiája **6**
Mi az, hogy normális? **8**
A munkavállalók
speciális felértékelése **9**
Szódd a selymet, elvtárs! ... **10**
A lehetőségek óceánja –
a táguló bőség világa **12**

Malenkij robot,
avagy XX. századi
rabszolgasors **14**
Csillagpor **15**
A gyönyör szolgálatában
(+18) **16**
Hí-Res **18**
Szubjektív **19**
Kukacos főnökök,
láthatatlan beosztottak **20**

TARTALOM

Helyzetjelentés **22**
Az amatőr irodalmi
mozgalom helyzete,
lehetőségei, buktatói,
jelene és jövője **23**
Helyi munkaismeret
földönkívülieknek, lábjegyzet
nélkül **24**
Szegény amerikai gyerekek! **25**
Levél Barátnémhoz (részlet) **26**

Mindenkinek nehezebb, mint másnak – avagy karrier vagy család?

Sajnos napjainkban egyre ritkábban található meg az őseink és a vallás által felépített megálmodott mintacsalád, amelyiken belül az apa/férj dolgozik, pénzt keres, vadat hoz a családnak – az anyuka pedig az otthonra vigyáz, a gyerekeket neveli, tanítja, a családi fészket teszi kényelmesebbé az elfáradt családfő számára. Egyre több nő kényszerül lemondani a családról, a gyerekkacajról, hogy saját álmait, anyagi kényelmét és biztonságát megteremtse. Ugyanakkor szerencsére vannak főállású anyukák, akik mindennél fontosabbnak tartják a családtagjaikkal való törődést, a csemeték nevelését, ágaiknak nyesegetését.

Gondolom, nem vagyok az egyedüli, aki gyerekként arról álmodozott, hogy majd egyszer, ha nagy lesz, valami izonyos és felelősségteljes munkát fog vállalni. Emberek irányítása, tárgyalások, fontos döntéshozatalok. Elképzeltem, amint sikeres leszek, s talán egy nagymenő vállalatot vezetek majd, s az embertársaim elismerik a munkában elért eredményeimet! Ugyanakkor még kisebb gyerekként rengeteget babáztam, öltöztettem, etettem őket, magyarul „gyereket neveltem” miniatűr és nem felelősségteljes formában. Elképzeltem a habfehér menyasszonyi ruhát, majd azt, ahogyan ebédet főzök, finomságokat sütök a gyerekeimnek, s valószínűleg én leszek a legjobb anyuka a földön. Mai napig is sokat gondolkodok rajta, hogy vajon le tudnék mondani az egyik sikerről a másik miatt, vagy fordítva.

Úgy gondolom, napjainkban a nőket két csoportra oszthatnánk. Nem tudom, mennyire lenne egyensúlyban a két oldal, sőt azt sem tudom, mennyire lenne igazságos ez az szétosztás, de vajon melyik fél dolgozik többet? Először is ott van a karrierépítő, aki éveket, fáradságot és érzelmeiket „feláldozva” kitartóan halad a cél – karrier –, az elismertség fele.

A másik résznek fontosabb egy otthon melege, egy/több gyerek mosolya, a család.

Természetesen mindkét fél lemond dolgokról, feláldoz álmokat, ezáltal veszít valamit, ami a teljes, a hétköznapi emberek szemében kereknek mondató világ egy fontos részecskéje, de ugyanakkor mindkettő nyer valamit, amiről a másik fél csak álmodozhat.

A karrierista nő nem fogja azt a felelősséget érezni.

S visszatérve a munkára, vajon a karrierista egyedülálló nő, vagy az otthon dolgozó főállású anyuka dolgozik többet? Nehezebb vajon egy vállalatot irányítani, mint összetartani egy többtagú családot?

Mindkét félnek megvannak a saját fontos teendői, mindketten nélkülözhetetlenek a maguk világában. A karrierista nőre esetenként több kolléga számíthat, több embert irányít, fontos döntéseket hoz, pénzügyi gondokat old meg, jobb esetben nyereséget hoz a cég és annak dolgozói számára. Ő egy nagyon fontos gépezet nélkülözhetetlen része.

Ugyanolyan fontos viszont a főállású anyuka munkája, akiktől szintén emberek függenek. Az anyukán múlik ugyanis, hogy van-e főtt étel, tiszta ruha másnapra a csemetéknek. Az ő feladata bevásárolni, rendet rakni, mosni, főzni, takarítani. Szintén az ő feladata gyógypuszikat osztogatni, vagy ragtapaszokat ragasztgatni sérült testrészekre vagy lelkecskékre. A karrierista nőt senki nem várja otthon a munkanap végén, az anyuka pedig maga várja haza szeretteit.

Napjainkban a szinglik világában egyre inkább hátrábbszorul a család, ugyanis a karrier sok fiatal nő számára fontosabb, mint az otthonépítgetés. Egyre inkább kevesebb a harminc év alatt szülő nők száma. Talán igazuk lehet, amikor eldöntik, hogy előbb az anyagi biztonság, majd 35-40 évesen is ráér érkezni a gólya.

Előfordulhat, hogy az egyedülálló nők sikeresebbek – egyrészt, mert idejüket a munkának szentelhetik, s nem árnyékolják azt be holmi párkapcsolati vagy gyereknevelési problémák.

Ugyanakkor az anyukák az ő világukban boldogok, hiszen nekik meg a munkával járó stresszel nem kell törődni, vagy adott időben munkahelyre rohagálni, kollégáknak megfelelni, esetleg irigykedő célzásokkal foglalkozni. Mindamellet, hogy áldozatokat kell hozni, mindkét felet kárpótolja valami. A karrierista nő gyönyörködhet a számláján gyarapodó nullákban, fürödhet az elismerésben, úszhat a sikerben. Az anyuka ugyanakkor boldog, ha gyereke elindul, majd kiejti az első szavakat, örül a család adta meghittségnek és szeretetnek.

S ha mindenképp igazságosak akarunk lenni, meg kell említenünk egy harmadik csoportot is. Ők azok, akik a szakmai elismerés és a siker mellett élvezhetik a család békéjét és meghittségét. A dolgozó anyukák. Ők azok, akik valamilyen szinten megosztott életet élnek.

Függetlenül attól, hogy az apuka a családdal él vagy nem, nekik ugyanúgy meg kell felelni és teljesíteni a munkahelyen, mint otthon. Lehetnek mérhetetlenül fontosak a munkahelyükön, ugyanakkor otthon egyaránt. Ritka az a dolgozó anya, akinek a munkahelyén nem jut eszébe, vajon miben is sántikálhatnak pillanatnyilag gyerkőcei – éhesek, vagy nem fáznak, rosszkódnak vagy tanulnak, esetleg a rájuk bízott házimunkában serénykednek. Ugyanakkor vacsora után töpreng még pár percet azon, hogyan is lehetne jobban megoldania holnap rá váró munkahelyi feladatot.

Ha a munka mérlegére állítanánk egy karrierista nőt, egy főállású anyukát, valamint egy dolgozó anyát, úgy gondolom, minden esetben az utóbbi vinné el a pálmát. Ő dolgozik a legtöbbet – otthon és munkahelyen –, neki van a legtöbb felelőssége – otthon és munkahely – és ő kapja a legtöbb örömet és sikerélményt is. Minden bizonnyal a frusztrációkból és a stresszből is neki jut az oroszlánrész a másik kettővel szemben.

Ebben e témában nincs helyes döntés, erre a kérdésre nincs helyes válasz. Mindenkinek magának kell eldönteni, hogy a munkának akar élni és sikeres, elismert lesz, vagy otthont akar teremteni és életet adni. Esetleg összeolvaszthatja a kettőt, és meglesz a karrier is, a család is, de ezáltal önmagára marad kevesebb ideje. Döntse el, aki tudja, nekem huszonevésen még nem sikerült.

Solya

Fotó: Fejér Bálint

Munka/Társ + Keresés

Sokan vannak (vagyunk), akik álmaik munkáját és/vagy életük párját szeretnék és próbálják megtalálni. Mindkettőre elengedhetetlenül szükség van ahhoz, hogy az ember jól érezhesse magát a bőrében. Bár lát-szólag a kettő igen távol áll egymástól, hisz egyikük az anyagi jóléthez és a társadalmi munkamegosztásban betöltött szerephez, míg másikuk a magánélethez és az ember legbelsőbb érzéseire kapcsolódik, ha közelebről figyeljük meg őket, sok párhuzamot fedezhetünk fel köztük.

Itt van példának okáért az első számú probléma, amivel a társ-, illetve álláskereső szembesül: honnan akasszon le egy jó, élvezetes, képességeihez, ambícióihoz és képesítéséhez egyaránt passzoló, jövőbeli perspektívával és nem utolsósorban magas fizetéssel kecsegtető munkát, illetve egy kedves, figyelmes, vonzó, értelmes, hűséges, hozzá illő, érte rajongó és belőle rajongást kiváltó, hosszú távú kapcsolatra is alkalmas úriembert avagy kisasszonyt. Sokak számára a legkézenfekvőbb eszköz ezen probléma megoldására az internet. A világhálón mind állásközvetítő portálok, mind tettekész szingliket felvonultató társkereső oldalak garmadája várja a keresgélőt. Viszont többen – és nem megalapozatlanul – vallják azt a nézetet, hogy ezúton, hiába oly szívmengetően egyszerű az eljárás, nem könnyű jó állást, és még kevésbé hozzánk illő partnert találni. A cégek többnyire – tisztelet a kivételnek – személyes kapcsolathálójukon keresztül, kölcsönös szívességekbe ágyazva osztják ki kellemesebb pozícióikat, a netes ismerkedés pedig egyenlő a zsákbamacskával, ahol a zsák többnyire nem egy édes kiscicát, hanem egy ellen-szenves, szexmániás hörcsögöt rejt. Így hát mind nekünk való munkát, mind hozzánk illő partnert könnyebb ismeretségi körünk kiaknázásával találni.

Tegyük fel, hogy ilyen vagy olyan úton sikerült megfelelő állásajánlatot, illetve potenciális partnert találnunk. Ekkor keríthetünk sort az óvatos, tapogatózó ismerkedésre, ami az előbbinél felturbózott önéletrajzunk, valamint adott esetben hurráoptimizmust sugárzó motivációs levelünk

postázásában és az ezt – reményeink szerint – követő állásinterjúban ölt testet, utóbbiban főként az első randiban, illetve az ezt megelőző/követő sms-hadjáratban manifesztálódik. Mindkét esetben rendkívül fontos a személyes meggyőzés ereje, a vonzó kulcsin és az értékes belbecs stílusos, de nem tola-kodó felvillantása (értsd: műbőr mini és öt méter hatótávolságú parfümfelhő, valamint magas intelligenciahányadosunkra vonatkozó megjegyzések ejtése), illetve a másik félre vonatkozó releváns információk megszerzése. Mekkora a fizetés? Milyenek a munkakörülmények? Biztosan egyedülálló a velünk szemben ülő személy, és ha igen: mióta és miért? Vannak bónuszjuttatások? Szereti a gyerekeket? Mekkora szabadságot fogunk kapni, ha sikerül megállapodni? Milyenek a munkatársak? Milyenek a szülei? És a fő kérdés: vajon bejövök neki?

Ismét csak tegyük fel, hogy az interjú/randi sikerrel zárul, és mi nekiláthatunk a karrier-, illetve kapcsolatépítésnek. Sokan úgy vélik, hogy ha az első akadályt sikerrel vették és már vonalon belül vannak, akkor kényelmesen hátra-dőlhetnek, és hagyhatják, hogy a dolgok innentől kezdve menjenek a maguk útján. Hát ők nagyot tévednek, és általában még nagyobbat koppannak. Ekkor kezdődik ugyanis az igazi munka a kapcsolatban éppúgy, mint az irodában, boltban, szerkesztőségben vagy akárhol, ahol épp állást kaptunk. A kezdetektől egyaránt bizonyítanunk kell rátermettségünket, hűségünket, kiválóságunkat, szem előtt kell tartanunk a másik fél érdekeit. Nemegyszer alkalmazkod-nunk kell azokhoz, ami mind a túlórázásban, mind a szü-lőlátogatás ötletével való egyetértésben, majd a kivitelezése során végrehajtandó konstans mosolygásban ölthet testet. Ugyanakkor a munka – csakúgy, mint a kapcsolat – renge-teg pozitívumot, szépséget, örömet rejthet magában, nem véletlenül vágyik ezekre oly nagyon szinte minden ember. És ha jól csináljuk, mindkettőben sikereket és hosszú-távú boldogságot érhetünk el. Úgyhogy rajta, kedves állás és/vagy társkereső kollegák, ne adjátok fel, a számotokra legmegfelelőbb munka, illetve partner ott figyel egy bará-ti összejöveten, egy buliban, egy hirdetésben, vagy egy véletlenül elkapott tekintetben, és csak arra vár, hogy Ti észrevegyétek őt.

Iványi Zsófi

A fizetés pszichológiája

Sokan úgy tartják, a világon minden megvehető. Nem kétséges, jelen kultúránkban sok helyütt állja meg a helyét ez a mondat. Sőt! Bizonyos esetekben mi magunk ajánlunk fel egy szeletet – gyakran nem is keveset – önválónkból, hogy pénzre váltsuk. Ezt hívják úgy: munka.

A munka

A munka nemesít és szabaddá tesz. Ráadásul, aki az eredeti tőkefelhalmozásnál lemaradt, csak a saját munkaerejében bízva dolgozhat a társadalmilag aktuálisan vizionált jóléti színvonal elérésén. Szóval dolgozni kell. S a cél egyre kevésbé az, hogy munkánk során kivételesen jól érezzük magukat, esetleg feltöltődjünk – mert érdeklődéssel követjük választott munkakörünk, szakmánk fejlődését. Inkább, hogy olyan munkát végezzünk, amit könnyen meg tudunk bocsájtani magunknak – hiszen az ébren töltött időnk nagy részét ezzel, és nem családdunkkal, hobbinkkal múltattuk –, ha fizetési papírunkat olvasgatjuk hó végén. Tehát a legtöbben azon igyekszünk, hogy végzettségünk ellenére – és azon is túl – a lehető legjobban fizető állást kapjuk meg. Szinte mindegy, milyen áron. Persze, nem

kell nagy dolgokra gondolni. Elég egy kis kozmetikázás az önéletrajzon, egy profi felkészülés az interjúra, egy kis smúzolás a rég elfeledett cimborákkal, és ha minden feladatot tökéletesen sikerült megoldani, bejutunk a hőn áhított munkahelyre. Kezdődhet a mókuserék! Reggel kelés, rohanás, egész nap stressz a hülye főnöktől – feloldást az érdektelen és unalmas robotmunka sem ad –, ha szerencsénk van, valahol bekapunk egy fánkot vagy szelet pizzát a délutáni álmos monitorbámulás előtt, majd késő délután – a szakadásig feszített, rugalmasan nyújtható munkaidő végén – indulás haza, a fáradt, agyonstresszelt tömegben. De mindez kibírható, mert fiatalok vagyunk, tele erővel, lendülettel, és rendelkezünk a sokak számára elérhetetlenül magas 260 000 forintos bruttó jövedelemmel a munkaszerződésünkben.

A fizetés

Egy darabig úgy hisszük, a fizetés az, ami nemesít és szabaddá tesz. Az első koppanás talán csak akkor ér minket, amikor karikásra túlórázott szemünkkel meglátjuk a bankszámlánkra érkezett nettó összeget: 147 700 forint. – Jó-jó. Minden relatív. Sok négyszemélyes család él ennél kevesebb pénzből... A baráti körömben nekem van a legmagasabb kezdő fizetésem – ezekkel a gondolatokkal nyugtathatja magát hősünk. – Na, de mégis?! – robban ki belőle a fiatalos hév. – Hova a fenébe tűnik a ledolgozott pénzem egyharmada?

A www.nettober.hu honlapon könnyen választ kaphatunk a rejtélyre, mely a legtöbb bejelentett munkavállalót izgatja. De ha alaposan megnézzük a számokat, akkor a be nem jelentett munkavállalók is magyarázatot lelhetnek munkáltatójuk viselkedésére.

A magyarországi átlagbért figyelembe véve a 260 000 forint álomfizetés. Ha ekkora összeget hajlandó fizetni munkaerőnkért a cég, jobb, ha tudjuk, a munkaadó összes költsége 349 050 forintra fog rúgni. Ugyanis 89 050 forintot kell az állam felé befizetni utánunk, amiből 75 400 forint a titokzatos munkáltatói TB-járulékra – politikailag mai napig nem tisztázott, hogy ez hasznos vagy káros – megy el. Mi pedig 112 300 forintunktól búcsúzhatunk el, melynek egy részét még nyugdíjas korunkban viszontláthatjuk – ha megérjük –, azonban a másik, nagyobbik felét (68 100 Ft) adóként dobjuk államunk feneketlen és zűrzavaros rendszerébe. Tehát a bruttó összeg, ha egy filozófiailag görbe hasonlattal szeretném bemutatni, nem más, mint az aranyközép, melyet soha senki nem érhet el. Sőt, egyes gondolkodók azt állítják, nincs is.

Mivel a munkaadók általában képtelenek ekkora bruttó bér terhét felvállalni – ráadásul könnyen ítélik feleslegesnek is ezt a kiadást, mert a munkavállalók az általuk kifizetett összegnek kevesebb mint a felét kapják meg, így oda a pénzeszköz által kiváltott motiváció –, érthető módon keresik a kiskapukat. De a munkavállaló is csalódott – még ha a munkaadójának miatta vállalt óriás terhei tudomására is jutnak –, hiszen a havi kétszázezer – amiből már kényelmesen vissza tudná fizetni diákhitelét, a tan-

Fotó: Fejér Bálint

díjra felvett családi jelzáloghitelt és esetleg a karácsonyi ajándékokhoz sem kellene szabad felhasználású, D-típusú kölcsönért folyamodnia – elérhetetlen. Havi 380 000 forintot (ami a munkáltatónak több mint 500 000 forintjába kerülne) még egy multicég sem ír a junior asszisztens munkaszerződésébe.

Ki a kicsit...

A magyar ember egyik jellemző tulajdonsága, hogy rop-pant elégedetlen tud lenni mindazzal, amit a jelen pillanat felkínál számára. Maroknyian vannak, akik képesek felis-merni a szépséget, az örömet, a lét minutumainak sugárzó boldogságát. De ne menjünk messzire, hiszen pénzből él az ember, és amíg a fénytáplálkozás elsajátítása nem tarto-zik társadalmunk szocializációs folyamatai közé, ez nem is fog nagyon megváltozni. Tehát a legjobb, amit pillanat-nyi helyzetünk javítása érdekében tehetünk, hogy arra a kevésre, amink van, odafigyelünk. No, nem eszetlen ga-raszkodásra vagy görcsös zsugori ragaszkodásra gondol-ok, hanem józan lépésekre, amikkel egyszerűen spórolha-tunk. S hogy ne mondják, a levegőbe beszélek, szeretném bemutatni két bank magánfolyószámla-konstrukciójának főbb elemeit, különbségeit. Mert meglehet, hogy manap-ság minden bank készpénzfedezettel nem rendelkező kre-diteket mozgat virtuálisan nyilvántartott egyenlegeken, de erős különbségeket találhatunk a kondíciókban, amiket érdemes górcső alá vennünk.

Ajánlatos átgondolnunk, mire szeretnénk használni a számlánkat – pl. rendszeres átutalások, sok-sok készpénz-felvétel (apró megjegyzés: a BKV pénztárait csak mostaná-ban kezdték bővíteni a bankkártyás fizetés lehetőségével), kamatozás, ügyfélszolgálat –, és ennek függvényében ki-választani azt, ami számunkra a legkedvezőbb, legkényel-mesebb. Én most csupán két bank, számomra fontosabb díjait szeretném kiemelni a pénzügyi tengerének ha-zai kínálatából (lásd összehasonlító táblázat).

Mindig segít, ha egy konkrét számot helyettesítünk be. Például, ha az OTP Bankban 5000 forintot helyezünk el magánszámlánkon, lekötés nélkül, és egy évig nem nyú-

lunk hozzá, akkor az év végére nagyjából – mivel nem tud-tam meg az OTP hirdetéséből, hogy kamat számítása és jóváírása milyen ütemben történik, már az 5000 forint-hoz hozzáadtam a 0,15%-kal kiszámolható kamatot – -172 Ft-ot fogunk találni a számlánkon. Ennek az éves kama-ta – a számlafedezetlenség miatt – 30%-ra emelkedik. Ha ugyanezt az összeget az ELLA számláján helyezzük el ugyanilyen feltételek mellett, akkor az év végére nagyjából 5253 forintunk lesz.

Erős különbség. Természetesen árnyalja a képet, ha a kész-pénz ropegását szeretjük hallgatni, és a pénzfelvétel díja fontos a számunkra. De ne hagyjuk magunkat megvezet-ni! Nézzünk, olvassunk egy kicsit utána, mielőtt a legelső, lehangosabb ajánlatot elfogadjuk. Elvégre sok kicsi sokra megy. És ezt a bankok is tudják. Ki így, ki úgy értelmezi, ha azt mondja, fontos neki a pénzünk.

Keresésünk során valamit sose felejtünk el: a bank is szol-gáltató. S mindig a szolgáltató van az ügyfélért, nem pedig fordítva. Ha havi rendszerességgel utaljuk neki pénzünket, amit az beforgat, használ és megsokszoroz, ha rábizzuk keresetünket – ami teljesen mindegy, mekkora összeg –, joggal várhatjuk el, hogy felelősséggel bánjon vele, és irá-nyunkban alázattal viselkedjen, hiszen nélkülünk, ügyfe-lek nélkül nem létezhetne.

A legviccesebb talán az, hogy egy bank csődközeli álla-potba vihető, ha sikerrel terjesztjük el róla, nem tudja ki-fizetni ügyfeleit. A pánik kezdetével a spirál beindul, és a készpénz végességének köszönhetően előbb vagy utóbb elérkezik a pont, amikor is tényleg képtelen lesz kifizetni kötelezettségeit.

Rövid végkövetkeztetés

Lehet akármennyi a keresetünk, ha nem vagyunk vele elé-gedettek, ha nem becsüljük meg, boldogtalanok és pénz-telenek maradunk, ami az egyik legrosszabb kombináció ebben a földi életben.

Sablik Henrik

Bank neve	OTP (www.otpbank.hu)	ELLA (www.elsolakashitel.hu)
havi számlavezetési díj	290 Ft	ingyenes
eseti átutalás bankon belül	0,20%	ingyenes
éves számlakamat	0,15%	5% (A kamat számítása naponta, jóváírása pedig havonta történik.)
éves kártyadíj	1700 Ft (Multipont Maestro)	ingyenes
kártyaletiltási díj	1500 Ft (Multipont Maestro)	1000 Ft (Visa Electron)
készpénzfelvétel saját ATM-ből	39 Ft + 0,49% (33 000 Ft esetén éri el a 199 Ft-ot)	199 Ft
készpénzfelvétel idegen ATM-ből	500 Ft	260 Ft

Világszerte nagy számban élnek valamilyen fogyatékkal küzdő emberek. Az előítéletek velük kapcsolatban sokszor tévesnek bizonyulnak.

Fontos megállapítani, hogy kiket sorolunk fogyatékkal élő személyek közé. Az Országos Fogyatékosügyi Portál (www.fogyatekosugy.hu) alapján idetartoznak a látás- és hallássérültek, mozgáskorlátozottak, egészségkárosultak, valamint kicsit szélsőségesebb értelemben meg kell említeni az értelmi és tanulási problémákkal rendelkezőket, lelki- és magatartásproblémákkal küzdőket. Ezen emberek nagyobb aránya sokszor törődést igényel, segítségre szorul. Munkavállalásuk az előítéletekre építve sokkal nehezebb. Bizonyítaniuk kell, hogy ők igenis képesek ellátni feladataikat, és más szemszögből egyenlő módon kaphatnának munkát. Hiszem, hogy az „elvesztett” képességet valami más pótolja.

A látássérültek, vakok életét könnyíti, hogy kiváló ízelő-, szagló- és tapintókészségük alakul ki. Ma már számos lehetőség könnyíti helyzetüket. Ha közhellyel akarok élni, említhetem a fehér botot, az okos kutyát. Az sem mindegy, hogy valaki vakon születik, vagy több év látás után veszti el a körülötte lévő környezet képeit, színeit. A második eset rosszabb. Először egy lelki folyamaton kell az embernek végigmennie, az önsajnálatot legyőzve a felé nyújtott kezet elfogadni. Valószínű, hogy ha valaki már állásra jelentkezik, túl van ezen a szakaszon, és újra teljes embernek érzi magát. Ne mondjunk neki nemet, hadd bizonyítson!

A hallás sérülése más, mint a látásé. Akinek ezt a terhet kell viselnie, lát, ezáltal könnyebben olvas, ír. Bővül az elvégezhető feladatok köre. A siketnémák jelbeszéde viszonylag nehezen, hosszú idő alatt sajátítható el. De ha valaki ezt nem teszi meg, marad az írásos kommunikáció. Az sem utolsó. A hallássérült embereket nem veti vissza cselekvőképességükben annyira a károsodás, ezért a szakképesítése, szakmája sem szenved annyira csorbát. Mindent megért, és mindent megértet!

A mozgáskorlátozottak, valamint lelki problémákkal küzdők számomra egy kicsit egy csoportba tartoznak. Igaz, hogy az egyik jár, a másik kerekesszékekben ül, de valami összekapcsolja az életképességüket. Ez nem más, mint az akarat. (Akarat szempontjából említhetem a látássérülteket is.)

A mozgáskorlátozottak többsége nem viseli el, ha sajnálják, ha nem egyenlő félként kezelik. Ne gondoljuk, hogy az életkedvük kisebb, hogy a toló kocsi úgy néz ki, mint valami korlátozó dologra. Pont az ellenkezője. Ez az ő segítőjük, ez által jutnak el oda, ahova szeretnének. Fontos

Mi az, hogyan normális?

Fotó: Gubis Mariann

kiemelni, hogy nagy részük sportol is. Gondoljunk csak a paraolimpiára. Élni akarásuk hatalmas, ambiciózusak. Ne sajnáljuk őket, inkább tegyük könnyebbé közlekedésüket! A lelki problémákkal küzdők közé sokakat sorolhatnánk (például depressziósok, pánikbeteg, életeseményeket nem megfelelően feldolgozók, paranoiások, fóbiások stb.). A lelki gondok nagyon visszavetheti az embert, ha azokat nem tudja legyőzni, megoldani. Ha testi tüneteket is produkál, akkor még nehezebb. Sokan nem fordulnak szakemberhez, nem kezelik problémáikat. Ebben az esetben állapotuk romlik. De nem véletlenül említem ezzel párhuzamban az akaratot. Az ember olyan teremtmény, aki hajlamos önző módon csak magára gondolni. Ebből aztán komolyabb bajok is következhetnek, mint bűntény elkövetése, alkoholizmus, kábítószerhasználat. „Az én bajom, az én életem...” – hát nem egészen. Elsősorban persze mindenkinek saját magáért kell megküzdenie. Ezek az emberek akkor kapnak munkát, ha akarnak! Mert ez csak rajtuk múlik. Ha szembenéznek félelmeikkel, érzelmi gondjaikkal, túl tudnak lépni annyira, hogy elvégezzék feladataikat. A lelki betegség azonban nem látszik előre egy állásinterjúban... Ne hívjuk fel rá a figyelmet!

Értelmi és tanulási problémákkal küzdőkkel szemben alakult ki a legnagyobb előítéletek. Ha a televíziót bekapcsoljuk, bizonyos közszolgálati hirdetésekben találkozunk olyan híres emberekkel, akik nevüket adták a programhoz, ami elősegíti a szellemi fogyatékosok előrejutását, munkavállalását. Nem véletlenül kell őket kihangsúlyozni még a televízióban is. A munkaadók nem hisznek abban, hogy ők is képesek dolgozni. Ezért sokszor direkt nekik szóló álláshirdetésekkel találkozunk az újságokban. Az értelmi

sérültek azontúl, hogy nem gátolják magukat kisebbségi komplexusokkal – sokkal természetesebben élnek meg az életet –, mint némely egészséges ember teszi, nagyon tudnak szeretni és örülni minden apró dolognak. Még az is lehet, hogy sokkal jobban megérteneink minket, mint sokan hiszik.

Tanulási probléma például a diszlexia, amely olvasási probléma, és a diszgráfia, amely az írási nehézség. Nem hiszem, hogy az érintett személyek képtelenek a munkára. Nagy ostobaság lenne ilyet állítani!

Az egészségkárosultak (például munkahelyi balesetből, környezeti ártalomból kifolyólag rokkanttá vált emberek) szintén nagy táborot ölelnek fel. Köztük is vannak eltérő mértékben betegek. Ez nagymértékben befolyásolja állásfoglalásukat. Sok ember van kitéve a már meglévő munkahelyén egészségkárosító tevékenységnek. Léteznek olyan gyárok vagy más létesítmények, amelyeknél ha nincs meg-

felelő védőfelszerelés, a dolgozó látja kárát (például sugárzásveszély, mérgező gázok belélegzése vagy súlyos baleset). Veszélyekkel körülvéve, stressznek kitéve végezzük napi munkáinkat, és senki nem ad ezért nagyobb fizetést, több figyelmet, emberközelibb hangot. Miért ne dolgozhatna egy olyan ember is hasonló feltételek mellett, aki egészségkárosult, ha már a társadalom sem tartja fontosnak, hogy megóvjának bennünket? Tehát egyenlő módon: „ne kíméljenek minket”!

A fogyatékkal élők is normális emberek! Nem nézhetünk át rajtuk, nem tehetünk úgy, mintha nem is léteznének. Mert igenis léteznek! A mi társadalmunk tagjai ők is. Feladatunk nem a sajnálat vagy a tekintet elfordítása, hanem a segítség olyan mértékben, ahogy azt a másik fél megkívánja.

Sz.Zs.

A munkavállalók speciális felértékelése

A munkanélküliek egyre nehezebb helyzetben vannak. Az álláslehetőségek többsége csak a belső vállalati szabályzat miatt van meghirdetve, azaz már adott a munkakört betöltő személy, csak az eljárás miatt hívnak be embereket interjúztatni. Azok a munkakörök pedig, amelyek ténylegesen betöltésre várnak, általában alacsony státuszú állások, alacsony bérrel. Ezekre is sok a jelentkező, ám nem a tényleges munkavégzés miatt. Az álláshirdetések elején szereplő munkaköri megnevezés értékeli fel speciálisan a munkavállalókat. A higiéniai (higiéniai) szakember valójában takarítónőt takar, az állományvédelmi munkatárs behajtót, a termodinamikai manager ruhatárost, a mozi-hálózati munkatárs büfést, a sokszorosítástechnikai koordinátor fénymásolóst, a senior winter logistics manager pedig hókotrórt.

Három állásinterjún jártam, ahol a hangzatos munkamegnevezés szintén valami egészen mást takart.

Piacvezető szállodaipari cégcsoport keres reprezentációs munkatársat, profi munkáért profi jövedelem. Mindez a gyakorlatban azt takarja, hogy üdülési jogok értékesítésére irányuló bemutatóesteken rá kell beszélni a családokat a vételre. Bájcsvegni kell velük, és rávenni őket arra, hogy vegyenek harminc évre szóló üdülési jogot milliókért. Anyagiakról már a pénzügyi manager tárgyal, a repis feladata az érzelmi alapon való eladás. A profi jövedelem alacsony jutalékot takar, fix nélkül, de az összes délutánt, estét, sőt az egész hétvégét igénybe veszi. Gyakori eset, hogy egy reprezentációs kolléga nem keres egy hónapban semmit, viszont vállalkozóként fizeti maga után a járulékokat, emellett pedig minden idejét „hobbiból” végzett munkájára fordítja.

Vezető reklámügynökség junior market manager keres. A munkakör megnevezésében csak az alacsonyabb rangú állja meg a helyét, a menedzser csak szépítés a végére. A munka igen „változatos”, az ügynökség vezetője mellett, helyett kell dolgozni. Fel kell kutatni a hirdetőket, hogy aztán az igazi manager arathasson, mind karrier, mind anyagiak terén. Az egész nap kutató, telefonáló, e-mailező kezdőcske ötvenezer fixszel és pozíciójához illő piciny jutalékkal érje be. A vezető persze nem érti, hogy mikor ekkora a munkanélküliség, akkor az egyetemet végzett piárosok, marketingesek miért keveslik az általa kínált „versenyképes jövedelmet”. Sajnos mi értjük, ő viszont megoldásként nem a bér emelését választotta, hanem azt, hogy nem ír munkaszerződést kezdetben, hiszen csak felesleges időpocséklás, ha mindenki elmegy a próbaidő lejártá előtt.

Magyarország egyik vezető modellügynöksége hostess divízióvezetőt keres budapesti munkahelyre. A személyes beszélgetésen kiderült, hogy az ügynökség extra áron portfóliókat értékesít. Ehhez az utcán levő „hostessek”, akikre inkább az adatgyűjtő lenne a helyes munkaköri megnevezés, az átlagembertől nevet, telefonszámot gyűjtenek, hogy aztán az irodába személyesen meghívva „felfedezzék” őket, és elkészülhessen róluk a „profi” tesztfotó-sorozat. Náluk teljesülhet mindenki álma, bármilyen adottsággal rendelkező ember topmodellé válhat. A divízió-vezető munkája lényegben abból áll, hogy hálózatos rendszer részeként, adatgyűjtőket szervezzen be, és elmondja nekik a feladatukat. A bér is messze elmarad a vezetőjétől, alacsony kategóriás órabér a napi 10 órás munka jutalma.

Váczy Anikó

Szódd a selymet, elvtárs!

A Rákosi-diktatúra idején készült filmek munkaábrázolása.

Fitt legények és csinos leányok hegesztenek, gyalulnak, öntenek, hordanak és emelnek lelkesen, arcukra fagyott, boldog mosollyal, miközben a legváratlanabb pillanatokban fakadnak dalra, hogy egy láthatatlan zenekar kíséretében a termelés növelésére sarkalló indulókkal töltsék be a gyár épületét. Hogy kik ők? A szocialista rendszer valóságillúziójának munkásai, ahogy a pártvezetés kívánta őket látni, és még inkább láttatni, az ötvenes évek első felében készült filmekben, az ötvenes évek első felének sürgős átnevelésre szoruló nézőivel.

„*Én igenis szeretlek! De a gyárat is szeretem!*” – mondta Jóska ifjú hitvesének egy vita hevében a *Kis Katalin házassága* című filmben, és komolyan is gondolta. Csakúgy, ahogy a pártvezetés kultúr szárnya, amely totális befolyással rendelkezett, és mélységes szigort gyakorolt a magyar kultúrélet minden szegmense felett – akárcsak a hatalmi gépezet az egész társadalom felett – is, véresen komolyan vette népnevelő küldetését. A személyi kultusz és a kommunista terror iránt különösen fogékony Rákosi Mátyás elvtárs-pajtás fénykorában készült filmek a kommunista ideológia értelmében, annak mélységesen alárendelve íródtak, készültek és kerültek elbírálásra. A módszer mégsem a nép kopasz barátjának kreativitását tükrözi, ő csak a szovjet példa hű követőjeként, a nép – ha lehet még nagyobb – barátjának kultúrpolitikáját követte, mikor a filmeseket megfosztotta az autonómia legkisebb fokától is, és a sztálinista ideológiának megfelelő kényszerpályára állította őket. „A kommunista pártok – mindenütt, ahol hatalomra jutottak – a filmnek roppant fontos befolyásoló, sőt, mozgósító szerepet tulajdonítottak. Azt gondolták, hogy a rábeszélés, az agitáció és a példamutatás közvetlenül hat az emberek mindennapi gyakorlatára. A művészetet (valamennyi művészeti ágat) ezért aktuális politikai szándékok és párthatározatok propagálására is föl akarták használni.” – írják a *Magyar Játékfilm Története a kezdetektől 1990-ig* szerzői. Hogy hogyan tükröződött mindez a Rákosi-diktatúra idején készült magyar filmekben? Rengetegféle módon. Először is a mérhetetlenül sematikus és bugyuta, a realitás talajától teljesen elrugaszkodott, akkoriban mégis véresen komolyan vett, és a „szocializmus valóságaként” definiált történeteken keresztül. Ezen történetek kivétel nélkül a munka, mint afféle szentség köre épülnek, hőseik pedig ebből fakadóan egytől egyig munkások, az esetek túlnyomó többségében fizikai munkát végző dolgozók.

A sematikus történetek természetesen együtt járnak a sematikus figurákkal. Szilágyi Gábor szavait idézve: „A politikának nem hús-vér hősökre, hanem egyoldalú visel-

kedésmintákra van szüksége, amelyekkel a néző azonosulhat, példának tekintve azokat.” A kor kiváló színészeinek nem kis erőfeszítésébe kerülhetett, hogy étellel töltsék meg az egydimenziós, már-már groteszk módon viselkedő és megnyilatkozó szereplőket. A korszakban készült filmek karakterei alapvetően egy nagy, illetve két kisebb – a filmek többségében egyetlen szereplő által megszemélyesített – csoportba oszthatók. Vannak a „jók” – ők a jó munkások, az igazhitű kommunisták, akik ismerik és bőszen hirdetik a sztálinista-leninista ideológiát, akik segítenek másoknak, miközben ők maguk legalább 120 százalékkal teljesítik túl az előirányzott tervet. Szorgalmasan, jól, és ami még fontosabb: boldogan dolgoznak, s ha a helyzet úgy kívánja – például ha meg kell akadályozni egy szabotázskiót –, gyorsan, hatékonyan és bölcsen cselekszenek. Közülük is kiemelkedik a cselekvésre mindig kész, gyárbeli teljesítményét tekintve kiemelkedő, nyíltszívű és a többiek előtt követendő példaként álló munkás, valamint a bölcs, humánus, a munkások nyelvét jól értő és velük roppant barátságos párttitkár. Velük szemben helyezkednek el a „rosszak”. Ők általában már származásukat tekintve is megkérdőjelezhető elemek – például kulákgyererek, vagy még gyakrabban az előző rendszerből itt maradt értelmiségiek –, akiknek ennek ellenére bizalmat szavaz a nyíltszívű kommunista közösség, és lehetővé teszik számukra, hogy – az esetek többségében vezető beosztásban – dolgozzanak. Ám ők, visszaélve a szocialista rendszer nyíltságával és túlcsonduló szeretetével, titkon szabotázskcióra készülnek, melyet azonban, még ha az utolsó pillanatban is, szerencsére lefűlelnek, jobb esetben meg is akadályoznak a szemfüles munkások. A negatív figurák nem képesek felfogni és átérezni a szocializmus csodálatos vívmányait, ehelyett olyan fejletlen és reakciós nézeteket vallanak, miszerint az angol gépek jobbak a szovjet gépeknél, vagy hogy Nyugaton jobb élni, mint a keleti blokk országaiban. Szerencsére ők minden egyes film végén megkapják méltó büntetésüket, és az ÁVH emberei elkísérik őket – hogy hova, arra nem térnek ki a film alkotói. A „jók” és „rosszak” csoportja között a hezitálók, a majdnem rossz irányba elhajlók, de a film végére a közösség által sikeresen átnevelt emberek csoportja helyezkedik el. Ők általában könnyen befolyásolható, gyenge emberek, akikre vagy a negatív karakter veti ki hálóját, vagy származásukból fakadóan, otthonról – főként faluról – hozott és egyelőre le nem vetett szokásaiknál fogva igénylik az átnevelést. Ami a film végére meg is történik, és így mindenki örömeire ők is jó kommunistává, a közösség – és nem egy esetben a kiemelt jelentőségű brigád – jóra való katonájává válnak.

A korszak legjellemzőbb filmtípusa, az úgynevezett „termelési film”. Ezekben a művekben – Vajdovich Györgyit idézve – „a szocialista gazdaság közegében, munkavégzés közben láthatók a hősök, és a filmek üzenete a megfelelő munkamorál elsajátítására, vagy a munkaversenyekben való részvételre serkent (*Első fecskék, Ütközet békében, Tűzkeresztység*)”. Ezen filmek helyszíne a gyár (ritkább esetben a termelőszövetkezet), fő problémája, egyetlen

mozgatórugója pedig a termelés, melyet teljes mértékben a mennyiségi szemlélet határoz meg. Ha valaki véletlenül mégis szóba hozza a minőség kérdését a mennyiséggel szemben, az csakis egy reakciós értelmiségi, általában egy magasabb pozíciót betöltő mérnök lehet. Ezek a filmek határtalan munkaerő-szükségletről (a szereplők gyakran indulnak munkástoborzó-körútra a szabadidejükben), egyre fokozódó teljesítményekről és boldog sztahanovistákról mesélnek. A „termelési filmek” mellett egy másik, szintén a munka közegében játszódó filmeket felvonultató, és a korszakban gyakran előforduló filmtípus a „szabotázsfilm” (*Civil a pályán, Nyugati övezet, Kiskrajcár*). Ezekben a filmekben általában egy, az előző rendszerből itt maradt reakciós, vagy a munkások közé beépült nyugati ügynök igyekszik aljas módon megfékezni az egyre növekvő termelést. A „szabotázsfilmek” a korszakban uralkodó paranoiáról árulkodnak mérhetetlenül mesterkélt, és mai szemmel nézve igen nevetséges történeteikkel, például a nyugati ügynökök által kelepcebe csalt, de onnan a „szabad Keletre” visszamenekülő professzorról a *Nyugati övezet* című filmben.

Az ekkor készült filmek által kreált mesterséges világban *minden* mélységesen alá volt rendelve a termelésnek és a hozzá elengedhetetlenül kapcsolódó kommunista ideológiának. Így a magánélet mint önálló, és az emberek számára alapvetően fontos, sőt, kiemelt jelentőségű entitás természetesen nem kerülhetett bemutatásra ezekben a művekben. De nem lenne igazunk, ha azt állítanánk, hogy a magánéletet teljesen kiirtották ezekből a filmekből. Jelen volt ugyanis szinte mindegyik alkotásban – némelyikben erősebben, másokban gyengébben –, csak teljes mértékben a termelés kontextusába ágyazva. A korszak filmjeinek szerelmesei szinte mindegyik műben a gyárban ismerkednek meg – ha meg nem ott, akkor a termelőszövetkezetben vagy egy építkezésen –, munkavégzés közben szeretnek egymásba, és azon ritka alkalmakkor is, mikor véletlenül kettesben lehetnek a szabadidejükben, a gyárról, a munkáról és a brigádról beszélgetnek. Mikor egy romantikusabb helyszínen, például egy tóparton andalognak kézenfogva és együtt szövögetik a jövő terveit, akkor is több szó esik a hamarosan érkező szovjet gépekről és Sztálin elvtárs bölcs szavairól, mint az egymás iránti érzéseikről. Kapcsolataikra teljesen rányomja bélyegét a termelés, mint valamiféle mindenek felett álló, szakrális jelenség, éppen ezért mind szerelmi vallomásaik, mind vitáik a gyárban zajló eseményekből és konfliktusokból fakadnak. A már említett *Kis Katalin házassága* című filmben például az sodorja a szakítás szélére az ifjú párt, hogy a címszereplő Kati „nem öntudatos munkás”, nem tud Lenint idézni a tanuló körben és a gépeknél is ügyetlenkedik, férje pedig ahelyett, hogy az esküvői tanújukra, azaz a párttitkárra hallgatna, és türelmesen „átnevelné”, folyton veszekszik vele és szégyenkezik miatta. A film végére természetesen az összes probléma megoldódik, Kati önként és – szó szerint – dalolva sztahanovistává lesz, a munkaversenyben még brigádvezetőjét is lepipálja, a szabotázsakciózó mérnököt fülön csípi, Jóska önkritikát gyakorol, és a kollektíva tapsvihara közepette kibékül nejevel. Kati ennek is örül, de annak még inkább, hogy megkapja a hön áhított párttagságot, amit – mint azt a párttitkár egyszerre bölcs és szívbemarkoló kinyilatkoztatásából megtudjuk – „ki kell érdemelni... emberré kell először lenni hozzá, igaz emberré”.

A magyar nagyérdeműt körülbelül négy évig szórakoztatták ilyen és ehhez hasonló opusokkal, remélve, hogy a film végére nemcsak annak szereplői, hanem nézői is átnevelődnek és szorgos, dolgos, boldog kommunistává válnak. Az 1953-as, Sztálin halálát követő enyhülést követően a filmek fokozatosan megtisztultak a kommunista ideológiától és helyette inkább a művészi igényességre, valamint az őszinte, hiteles és nem egyszer kritikus hangvételű történetek bemutatására helyezték a hangsúlyt. Eme sajnálatos történés okán a magyarok többségéből valószínűsíthetően nem vált igazhíthő, lelkes kommunista, de legalább jó – és egyre jobb filmeket láthattak.

Iványi Zsófi

**A megszokás és biztonság,
vagy kockázat és szabadság?
(Külső kényszerek kontra belső motiváció)**

A Nap lassan ragyogja be halovány, erőtlen fényével a reggel metsző hideget lehelő égboltozatát. A falu buszmegállójában összegyűlt, erősen vegyes összetételű tömeg tagjai egymásnak feszülve sodródni a megállóba most érkező busz nyíló ajtaja felé. Én nem rohanok, inkább félreállok, hadd menjenek, hiszen van, aki jobban siet, ugyan egy busszal utazunk és úgysem ér előbb oda...

A lehetőségek óceánja – a táguló bőség világa

Kapaszkodok a mozgó buszon, kis falumból a város felé vesszük az utat, s én nézem a fáradságtól, a kialvatlanságtól összegyűrt arcokat, fürkészem az álmoságtól még résznyire szűkült szemeket, hátha sikerül felfedeznem a felnőttek között olyat, akinek az arcáról sugárzik, hogy tudja, miért kelt fel ma reggel, olyat, aki tudja, hogy ma is fontos lépéseket tesz a saját céljainak elérése érdekében. Kissé elszomorító a kép, ami előttem rázkódik a busz utasterében.

Eltűnődök, hogy vajon hányan vannak a jelenlevők közül olyanok, akik azért keltek fel ma reggel, mert valóban ezt akarták, mert valóban vágytak arra, hogy felkeljenek 5 óra előtt?

Mennyi eltékozolt idő, mennyi eltékozolt élet... Mennyi ember, mennyi kihasználatlan lehetőség és keréketörő, kiaknázatlan tehetség, ami elég a sokszor csupán éhbérrel – minimálbér – honorált kényszermunka oltárán.

Igen, kényszermunka, mert az emberek, ahelyett, hogy felfedeznék önmagukban a tehetséget, a képességet valami egészen egyedi és új dolog létrehozására, egész egyszerűen a társadalmi kényszereknek engedik át a hatalmat életük irányítása felett.

A biztonságvágy csalja újra és újra csapdába az embereket, és így a szabadság helyett a biztos munkahely, a biztos állás és fizetés mellett döntve újra lépre mennek. A biztos munkahelyen van néhány biztos dolog. Például az, hogy a

fizetés biztos nem fog nőni, és biztos, hogy valóban állás lesz és nem fejlődés.

Piros vagy kék kapszula?

Amikor a hétköznapi, mókuskerékbe szorított élet kilátástalanságával szemben végre megfogalmazódik bennünk a szabadság és a teljes élet vágya, olyankor a legtöbben megrettennek, elborzadnak, hogy milyen sivár is az életük valósága, aztán önként dugják vissza fejüket a külső kényszerek szorító nyakörvébe, és hagyják, hogy dróton rángassák őket.

Az a lélegzetvételnyi szünet, amikor végre egy pillanatra teljes valójában felsejlik a modernkori rabszolgatartás hideg és merev gépezete, az lehet az ébredés pillanata. Amikor végigfut-

Fotó: Gubis Mariann

tatjuk kezünket a rendszer rideg masináinak formatervezett vázain, az lehet az a pillanat, amikor életünk felkínálja a lehetőséget arra, hogy felébredjünk, és valóban életünk tevőleges alakítójává váljunk – vagy aludjunk és álmodjunk tovább a gondosan kikevert színekkel festett egyenálmot, amit már oly jól ismerünk, hiszen a mindennapi agyprogramozás hatásaként bennünk él és növekszik gyermekkorunk óta.

Mindenesetre jó, ha emlékeztetjük magunkat, hogy minden időnk az életünkből telik.

Az élet pedig túl rövid ahhoz, hogy olyan helyen, olyan emberekkel töltsük ki időnket – ÉLETÜNKET –, akiket ki nem állhatunk, és olyan dolgokat csináljunk, amihez nem érzünk mélyről jövő, belső indítást, motivációt.

Az ember eladja az életét, a lelkét valaki másnak, és hagyja, eltűri azt, hogy mások határozzák meg azt, hogy mennyit

ér az ő ideje, hogy mit ér az ő élete. Kiszolgáltatja önmagát és egész életét idegen embereknek. Az ingázás a munkahely és az otthon között, rengeteg úton töltött idő, tömör munkahelyi feszültség, és az, hogy folyton mások mondják meg, hogy mit kell csinálniuk, más határozza meg a számunkra elérhető életminőséget a jövedelmükön keresztül, mind kiszolgáltatottá teszi az embereket. Megnyugtató a tudat, hogy bármikor hozhatunk más irányú döntéseket.

Idáig még talán naivnak vagy gyerekesnek is tűnhet az eszmefuttatás, de tény, hogy a mai világ elsősorban nem a nehéz fizikai munkát honorálja. A XXI. század már az információ kora, ahol a legnagyobb érték a tudás. Az információ pedig olyan energia, amely életet tesz jobbá és elősegíti a haladás szekerének előrejutását.

Soha nem volt érvényesebb a gyönyörűségeken egyszerű közmondásunk, mint ma, miszerint: „Többet ésszel, mint erővel.”

Ma már tudjuk azt is, hogy mentális képességeinket messze nem használjuk ki olyan mértékig, mint amennyire lehetőségünk van, és mégis azt mondjuk egyfolytában, hogy nincs lehetőségünk. Ez így hazugság. Így helyesebb: „Nem látom a lehetőségeimet.”

Táguló bőség – az önmegvalósítás kora

Soha nem volt ennyi választási lehetősége minden téren egy embernek, mint ma.

A táguló bőség világa a mi világunk, a lehetőségek hihetetlen sokféleségét felvonultató kínálat hever előttünk. A lehetőség adott. Az, hogy a létező lehetőségek közül mennyit vagyunk képesek felfogni, az attól függ, hogy mit tartunk lehetségesnek, és attól, hogy rendelkezünk-e határozott, kitűzött életcélokkal.

Célvezérelt élet

Akinek nincs célja, az nem megy sehová, el sem indul. Ha mi nem tűzünk ki önmagunknak elérendő célokat, akkor arra vagyunk kárhozható, hogy olyan embereknek dolgozzunk, aki viszont markánsan körvonalazott és határozott, rögzített célokkal rendelkeznek.

Minden haladás azzal a döntéssel kezdődik, amit egy cél határozott rögzítése jelent.

A cél meghatározásával meghatározzuk fejlődésünk irányát is. És itt óhatatlanul szóba kerül újra az önfejlesztés jelentősége, mert nem tanították meg nekünk a célkitűzés, az időgazdálkodás fontosságát, és a célok eléréséhez szükséges tervezés módszereit sem. Ezekre az egyszerűen elsajátítható ismeretekre magunknak kell szert tennünk. Szerencsére számtalan könyv létezik, amiknek képében kitűnő eszközökre lelhetünk eme rendkívül fontos készségek elsajátításában.

A legfontosabb mégis talán az, hogy fedezzük fel magunkban azokat a mély, égő vágyakat, képességeket, adottságokat és tehetségeket, amelyek segítségével kijelölhetjük magunknak éltünk célját, és ezzel egyúttal életutunkat is. A másik, ami elengedhetetlenül fontos, hogy tanuljunk meg mélyen bízni önmagunkban, és tanuljunk meg támaszkodni megingathatatlan belső világunk szilárd alapjaira. Ezek az alapok személyiségünk, jellemünk alapjai, a szokásaink. Habitusunktól függően dől el, hogy sikeresek leszünk-e vagy sem. A sikeres szokások sikerre visznek, a romboló szokások nyomorba döntenek. Ez talán túl egyszerűen hangzik, de valóban ennyire egyszerű kialakítani egy határozott irányba tartó, sikeres életet.

Minden fejlődés alapja a határozott döntés. Döntés nélkül nincs változás.

Amikor majd teljes szívből fellángoló, őszintén átértett szavakkal tudjuk elmondani, és nyilatkozatként minden reggel elismételni: „Döntöttem. A szabadságomért feláldozom a biztonságom. Vállalom a kockázatot, amivel a tudatosan irányított fejlődés jár, és tudom, hogy ez az ára álmaim valóra váltásának. Hajlandó vagyok megfizetni ezt az árat. Döntöttem. Szabad vagyok.” – ekkor indul el a változásnak az a hulláma, aminek hátán álmaink, céljaink felé veszi az irányt az életünk hajója.

Reich Károly

Ajánlott irodalom:

- *Brian Tracy: Maximális teljesítmény – Módszerek és technikák bevált rendszere, Bagolyvár könyvkiadó*
- *Napoleon Hill: Gondolkozz és gazdagodj! + cselekvési útmutató, Bagolyvár könyvkiadó*
- *Ray Josephs: Időgazdálkodás vezetőknek, Bagolyvár könyvkiadó*
- *Stephen R. Covey: A kiemelkedően sikeres emberek 7 szokása – az önfejlesztés kézikönyve, Bagolyvár könyvkiadó*

Munka

Ó, térülj-fordulj
hangyahad! Hátad terhe
Isten morzsája.

Gáspár Ildikó

Malenkij robot, avagy XX. századi rabszolgasors

Az információ hatalom... Az elhallgatott információ még annál is nagyobb. Kevés agyonhallgatottabb korszaka van történelmünknek, mint amilyen a második világháborút követő – „malenkij robot” néven elhíresült – megtorlás, jóvátétel öt éve volt.

1944-45 telén, az akkori világhelyzetben semminek tűnő, de nekünk, magyaroknak egy olyan, – sorstragédiát jelentő – eseménysorozat zajlott le, melynek hatása még ma is érezhető.

Hogy milyen szerepe volt az Ideiglenes Nemzeti Kormányának abban, hogy a béke éveiben a Szovjetunióba hurcolt magyar állampolgárok ezrei haltak meg Ukrajnában? Tehetetlenül statisztált... A Vörös Hadsereg 1944. december 22-én kiadott 0060 számú parancsára gyűjtötték össze és vitték el a német nevű férfiakat 17-től 45 éves korig és a nőket 18-tól 30 éves korig. (Hogy ezt a korhatárt sem tartották be, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy nagynénémet tizenhat évesen vitték el.) A kollektív felelősségre vonás elve, büntető, megfélemlítő, valamint gazdasági megfontolások alapján került sor erre a törvényesített rabszolgatartásra.

Eredetileg a német nemzetiségű lakosság elhurcolása, dolgoztatása volt a cél, de a szervezetlen kapkodás, a nagy titokban vagonokba tuszkolt emberek között nem egy, szintiszta magyar származású is volt.

Lehettem tizenöt éves, amikor először hallottam a malenkij robotról. Tudtam oroszul, értettem a szavak jelentését, de hogy mit jelentett valójában, azt csak akkor, édesanyám elbeszéléséből tudtam meg.

1945 januárja gyászosan kezdődött sok-sok sváb családnak. Pontos számok nincsenek, de több tízezer civilt bélyegeztek meg egy életre az internálással. Az elhurcoltak egyharmada – nem bírva a megpróbáltatásokat, az éhséget, a hideget – behalt ebbe a kicsi munkába...

A többiek három, négy, öt év múlva megkéserevedve, egészségileg tönkretéve, kifacsart lélekkel, de hazajöhettek.

A megélt szenvedésekről hallgatni kellett, mert aki mesélt – akadt ilyen is –, az folytathatta a recski fogolytáborban a kényszer-munkát.

Szóval tizenöt évesen szembesültem azzal, mit jelentetett ez a kedvesen hangzó orosz kifejezés... Anyám volt a falujából elhurcoltak legöregebbje, tizenhat éves kishúga pedig a legfiatalabb. Mivel Ceglédbercel volt a kijelölt gyűjtőhely, néhány napig itt várt a szerelvény, hogy minden hely megteljen. Anyámékat, mint a go-

nosztevéket, elkülönítve őrizték. Családjuk a rácson át adhatott be élelmet, és nézhették egymást kétségbeesetten, tehetetlenül. Anyám és két testvére, szépen hangzó lengyel neve ellenére került fel a listára. Ekkor már vitték, akit értek, hogy meglegyen a létszám. Mesélte, hogy látták a marhavagon résein át, hogy a sorompónál várakozó kocsi és fiát lerángatták a bakról, és belökték közéjük. A gazdátlan ló és kocsis ott maradt, a két embert pedig vitték, a családtól való búcsú lehetősége és egyetlen váltás ruha és élelem nélkül. Pedig, ők színmagyarok voltak...

Két hétig tartó útjuk során vízhez csak a behulló hó által jutottak. Tisztálkodni nem lehetett, könnyíteni magukon pedig a vagonba vágott lyukon keresztül tudtak. Ették az otthonról hozott kenyeret, szalonnát és elkeseredetten számlálták az egyszer csak elfogyó magyar állomástáblákat.

Novidombász, egy kietlen bányásztelepülés volt a végállomás. Az orosz tél dermedt hidege és a kétségbeesett bizonytalanság feszítő érzése ellen csak az önként velük tartó fiatal papnövendék, Nándi atya imái, biztató szavai adtak némi védelmet és reményt, hogy mindez túlélhető.

A halál pedig ott leleselkedett és szedte a gyengéket. Vérhas, fertőzések, balesetek, éh- és fagyhalál tizedelte ezeket a legyengült szervezetű embereket. Végre kitavaszkodott. A zöldellő határ hasonlított az otthonihoz. Parancsnokaik többsége emberségesen bánt velük, és az ott élő helybeliekkel is összebarátkoztak. A háború elpusztított mindent ezen a vidéken. A fedél és élelem nélkül maradt orosz túlélők – sokat látott, öreg emberek – látva a magyarok nyomorát, megosztották azt a keveset a rabokkal, amijük volt. Amikor – igás állat híján – anyámékat fogták be az eke elé szántani, ezek az orosz emberek a föld szélén állva, sírva rázták öklüket az ég felé. A nyár alig tudta beérlelni az elvetett magot. Újra jött kegyetlen hidegével a tél, otthonról hozott ruhájuk szakadásain egészen a lelkükig rágta be magát a faggal együtt a reménytelenség. Leveleikre nem jött válasz otthonról, nem tudtak semmit szeretteikről. Nekik a közben befejeződött háború sem hozta meg a szabadságot. Bűnük – a származásuk – hatalmasabbnak bizonyult a köztörvényesekénél. Az amnesztiát osztó kegyelme rájuk nem vonatkozott.

Édesanyám három és fél, kishúga öt év után szabadult. Vézna testtel, kiégett lélekkel, de újra itthon voltak. Az utolsó csoport 1950. november 3-án ért haza. Ez a nap Ceglédbercel ünnepe lett. Misével, koszorúzással, ünnepi műsorral emlékezik a falu népe, évről évre fellobbantva és őrizve az emlékezés lángját.

Sági Erzsébet

Csillagpor

Ettől a filmtől a lelkünkben élő gyerek mosolyog, a filmértő felnőtt meg csóválja a fejét, hogy megint összekeverték mindent, és néhány dolgot nem magyaráztak meg, nem bontottak ki teljesen.

„Én vagyok a csillag” – sugárzott egy lány mellettem a moziból kijövet, és lelkendezve mesélte társainak, hogy mennyire tetszett neki az, amit látott.

Ettől a filmtől a lelkünkben élő gyerek mosolyog, a filmértő felnőtt meg csóválja a fejét, hogy megint összekeverték mindent, és néhány dolgot nem magyaráztak meg, nem bontottak ki teljesen. Ám bármilyen kusza is néhol, alapjában feltölthetünk a „szeretet örök és a gonosz mindig pórul jár” által kiváltott pozitív érzésekkel, és mi is útnak indulhatunk, hogy beragyogjuk az éjszakát.

Az emberek hosszú évszázadok óta fürkészik az eget, de honnan tudjuk, hogy a csillagok nem figyelnek minket? Ez olyan kérdés, ami ritkán fordul meg fejünkben, legfeljebb a gyerekek gondolhatnak erre. A film alapja most mégis ez. Hogy a csillagok kicsodák, pontosabban talán kicsodák és mi a szerepük az életünkben. Ha néznek minket, megértenek bennünket? Tetszik nekik az, amit látnak?

Talán korlátoztak vagyunk, hogy nem gondolkozunk el ilyen dolgokon, de korlátainkat otthagyhathatjuk a Fal nevű faluban, történetünk kezdetén. És belevághatunk a varázsvilág megismerésébe, bátran, nyitott szívvel és hatalmas képzelőerővel.

A főhős, Tristan is ezt tette. Otthagyta szülőfaluját, a Falat, és nekivágott az ismeretlennek, ahol gyertyalánggal közlekednek, rúnákkal tájékozódnak és a felhőkről villámokat gyűjtenek be. Átala mi is eljutunk abba a varázsvilágba, ahol minden kívánságunk teljesülhet; egy szempillantás alatt odaérünk, ahova szeretnénk.

Ám ez a világ sok veszély tartogat. Itt is jelen van a gonosz, nem lehet megbízni senkiben, bárki átváltoztathat békává,

ha épp úgy tartja kedve, és semmi sem az, aminek valójában látszik.

Egy történet a legkisebb fiúról, aki nem ismeri különleges származásának történetét, nem tudja, hogy nagy feladatokra hivatott, és hogy kezdettől fogva ehhez a Falon túli világhoz tartozott. Csak csetlik-botlik a világban, boltosfiúként nem nyeri meg szeretett hölgye szívét, hát elhatározza, hogy elhoz neki egy csillagot. Ám nem csak ő keresi azt, Michelle Pfeiffer alakítja a csúf boszorkányt, aki szintén a csillagot kutatja, hogy gonosz csapdájába csalja.

A történet Tristan felnőtté válásáról szól, hogyan ismeri fel, mi a legfontosabb dolog az életében. Hogyan küzd szeretete életéért az ismeretlen, fondorlatos varázslatokkal teli világban.

A film jeleneteit Írországon és Izlandon vették fel, és digitálisan is teremtettek néhány helyszínt, tehát egy csodálatos, varázslatos környezetben játszódnak az események. Ég és Föld között, a felhők hátán is, ahol a villámbegyűjtők hajója lebeg. A nem mindennapi járművön Robert De Niro, azaz a kegyetlen Shakespeare kapitány várja a kalandorokat, „meleg szeretettel”.

A mesevilág jól ismert teremtményei, a boszorkányok, egyszarvúak, mágusok, kalózok nagy kalandra hívják azokat, akik beülnek erre a filmre a mozikba. Bár a történet néha ismerősnek tűnhet, mégis van benne sok aranyos új elem, váratlan fordulat és sok-sok varázslat.

Tizenkettes karikát kapott, de azért csak vigyázzunk vele, egy fokkal brutálisabb, mint a Harry Potter. Tele van mágiával és kalanddal, humorral és harccal. Ideális délutáni program szerelmeseknek, kalandoroknak és családi mozi délutánnak sem utolsó.

Dobos Mónika

Csillagpor (Stardust) – színes, angol-amerikai, mb. kalandfilm, 2007 – Írta: Neil Gaiman. Rendezte: Matthew Vaughn. Szereplők: Charlie Cox, Claire Danes, Robert De Niro, Michelle Pfeiffer, Peter O’Toole, Rupert Everett

EGY VEGYVÉDELMI ÚJONC NAPLÓJA

A gyönyör szolgálatában

+18

Sokféle munkahely és foglalkozás létezik. Krisztina egy időben például merész hivatást választott – telefonszexszel foglalkozott, majd egy „masszázsszalón” recepciósként dolgozott a belvárosban.

Erről kérdeztem őt, aki ma boldog családban él, kisgyermekes anyuka – természetesen nem ebből a hivatásból ment gyedre, de mégis múltja kedves-keserű emlékeként őrzi azt a pár évet, amíg a gyönyörszektorban munkálkodott.

– *Hogy szereztél tudomást a lehetőségről, hogyan jelentkeztél?*

– Egy barátnőm ajánlotta nekem ezt a munkát, aki újságban olvasta az álláshirdetést, és mivel nem volt pont munkám, így jó bulinak tartottam, és úgy gondoltam, kipróbálom.

– *Miért éppen ezt a munkát választottad?*

– Mert már dolgoztam telefonosként, illetve recepciósként, és mivel még csak huszonegy éves voltam, úgy gondoltam, ezt is ki kell próbálnom – és reménykedtem benne, hogy mivel teljesítmény alapján volt a fizetés, hátha itt majd jól meggazdagodom...!

– *Mi volt a konkrét feladatod?*

– Az első cégnél, ahol egy hónapot dolgoztam, ott volt egy operátorszoba, és a bejövő hívásokat átkapcsolták a lányokhoz, attól függően, hogy a hívó félnek milyen jellegű lány kellett... Hát az időhúzás természetesen nagy feltétel volt! A második munkahelyemen pedig egy bérelt kis házmesterlakásban voltam egyedül öt telefonnal, ahogy különféle hölgynek kellett eladnom magamat... Nagyi, domina, tinilány, kismama, leszbi stb.

– *Mennyit kerestél?*

– Hát a gazdagsághoz keveset, az éhenhaláshoz pedig sokat! Én átlagban hatvanezer forintot kerestem, de ez nem volt mérvadó – volt aki kevesebbet, volt aki többet...

– *Milyen volt a munkaidő?*

– Az első helyen változó, három műszakban, a második helyen pedig reggel héttől este hétig, vagy fordítva.

– *Mit szólt hozzá a környezeted, hogy telefonszexszel foglalkozol? Tudtak róla?*

– Aki tudta, vagy velem röhögött a sztorikon, vagy nem foglalkozott vele. De a szüleim, rokonaim tudták, és nem dobtak a mókusok közé miatta.

– *Általában milyen ügyfelek hívtak?*

– Tíz évestől – persze volt, akivel matekházit csináltam, de 18 év alatt tilos volt bárkivel szexről beszélni – a nagypapáig. Lányok, fiúk vegyesen.

– *Mit tettél volna, ha felhív egy gyerek, hogy biológiából az emberi szaporodásról kell házit írnia...?*

– Akkor burkoltan elmeséltem volna neki, hogy az állatok hogyan szaporodnak, meg a bibékről beszéltem volna, meg hogy a gólya hozza... De ilyen telefont nem kaptam, csak a matekházisat.

– *Mi volt a legviccesebb sztori, ami megesett veled?*

– Volt ez a kisfiú, akivel a házit csináltam; aztán volt, aki azért hívott, hogy fürdik az asszony, és addig izgassam fel, hogy menjen vele neki a szex... Volt, akivel hangosan énekeltem a Boci boci tarkát, szájában valami tárgyval vagy vízzel... Szóval elég beteg dolgok voltak...

– *Mi volt a legszomorúbb vagy legbizarrabb sztori, ami megtörtént veled?*

– Amikor egy pasi megkért, hogy a halott anyukájának és nagymamájának a bőrébe bújjak, és erőszakoskodjak

vele... Vagy amikor azt kérték, hogy a saját anyám legyenek, és kezdjek ki velük... Volt, aki azt akarta, hogy mondjam, hogy nyolcéves kislány vagyok, és utasítgassam, hogy hol simogasson és hogyan erőszakoljon meg, és közben sikítozzak... Na, az ilyeneknek leraktam a telefont, még káromkodásra sem méltattam őket!

– *Miért hagytad abba ezt a foglalkozást?*

– Mert belefogtam egy komoly kapcsolatba, és inkább más, jól fizető munka után néztem... Egy kupiban lettem recepciós!

– *Komolyan?!*

– Most nem viccelek. Erről is mesélhetek, mert ott is voltak jó sztorik!

– *Oké, erre még visszatérünk. Ha sokkal jobb anyagi háttérrel lenne lehetőség, csinálnád-e újra a drótszerelmet? Például saját vállalkozásban?*

– Igen, ha lehetne, akkor magánemberként üzemeltetnék és csinálnám, de elég sokba kerül az állambácsi felé, ha be akarsz indítani egy ilyen jellegű vállalkozást... Bár jól fizet: a főnököm is két év után nyaralót vett egy hatalmas telekkel... Két irodája volt hat alkalmazottal.

– *Szóval lámpásház. Oda hogyan kerültél be?*

– Az Expresszen keresztül... Jól menő masszázs salonba kerestek pultos-recepciós hölgyet kellemes hanggal és jó beszélőkével. Aztán felhívtam a céget, és meséltem, hogy most hagytam ott egy telefonszexes helyet. Behívtak, másnap már kezdtem is.

– *Itt többet kerestél, mint a „forró” dróttal?*

– Igen, ezen a helyen 3500 forint volt egy nap, plusz a jutt. Meg egy héten háromszor takarítottam a kecot 7500 forintért. Amikor odakerültem, egy hónap alatt 137 ezer forintot kerestem. Pont karácsony előtt annyira jó volt! Anyum utolsó karácsonya volt... Vettem neki, emlékszem, mindenféle Dove cuccot, ami csak forgalomban volt... Annyira örült neki, és kapott még lóvét. El is sírta magát, annyira örült... Én is sírok, ha csak rá gondolok...

– *Nem éltek vissza a munkakörökkel? Nem kellett „beugranod” a lányok helyett, nem zaklattak a vendégek és/vagy a kollégák?*

– Beugrani nem kellett és nem is lehetett, meg nem is akartam, de volt, hogy csoportos vendégsereg jött, és akkor a pultnál ülő pasik tettek ajánlatot, de ellen bírtam állni... Inkább hánytam volna. De voltak, aki visszajártak és udvaroltak nekem, de nem akartak szobára vinni. De ez nekem csak jó volt, mert legalább piáztak sokat, és jattoltak, mint állat...

– *Ígértél pár jó sztorit.*

– Hát... Volt egy nyolctagú banda, akik majdnem késeltek is, mert nem akartak a lányok elmenni a tizenhat éves

unokaöccsükkel... Aztán volt, hogy egy apuka hozta a fiát, mert az szűz volt, de nem sikerült a dolog, helyette félórát beszélgettek a csajjal... Meg simogatták egymást, az apjának pedig azt mondta, hogy megtörtént... Máskor egy csávó asszonya szült, ő pedig úgy akarta megünnepelni a baba születését, hogy elment a kupiba... Aztán volt, hogy a szomszéd szobában ment az ügylet – a nappali fogadószoba ajtaja másik oldalán az egyik szoba volt –, és hallottuk, ahogy a pasi nyög, mi meg fetrengtünk a röhögéstől.

– *Ha már masszázs salon néven futott a bordélyház, masszíroztak is a lányok?*

– Persze, az benne volt az alapban. Félóra hét-, egy óra kilencezer forint volt.

– *Mi volt az alapszolgáltatás része? Mi volt extra ezen felül?*

– Normál szex gumival, orális szex gumival, masszázs. Volt egy csaj, akit egzotikus külföldinek árultunk – de nem volt az –, ő anált is vállalt tízezerért. Elég keresett volt a férfiak körében!

A félórába az is beletartozott, hogy az elején a lány meg a kuncsaft elment tusolni. Persze lehetett választani, hogy csak ilyen vagy olyan fajta szex legyen, de ha valaki mind-egyikből akart, akkor a félórából húsz perc tutira masszázs volt! Extra szolgáltatás volt például az orál gumi nélkül, popó- és mellszex, dominálás... Minden extra volt, ami nem volt benne az alapban.

– *Igaz, hogy Havas Henrik a Kurvaélet című könyvéhez veled is készített interjút?*

– Igen, riportot készített velem, mint pultossal.

– *Van egy kétéves kislányod. Ha felnő, és mondjuk, úgy dönt, ő is ezt szeretné csinálni, mit szólnál hozzá?*

– Ha kurválkodni akarna, akkor ellenezném, de a mai világban sok szava nincs a szülőknek hacsak a gyermek nem hallgat rá... De ha olyan körülmények között csinálná, ami kulturált, és nem mindenféle büdös, koszos fazonnal kell 3-4 ezerért lefeküdni, akkor elgondolkodnék rajta. Ha megválogathatná, hogy kivel akar lenni... Ha kicsit lenne hajlamom efelé, én is elvállaltam volna, de én nem bírok úgy ágyba bújni valakivel, ha nem tetszik legalább egy icipicit... Mert itt nem válogathatsz, hogy szóke, kék szemű jöhet csak – bejön a fickó, és menni kell szobára!

– *Milyen tanulsággal járt ez, milyen életfilozófiát szereztél ebben a szakmában?*

– Aki ebbe a munkába „vágja a fejszét”, annak meg kell tanulni, ha kilép a munkahelye ajtaján, akkor maga mögött kell hagyni azt a sok szennyet, amit nap mint nap kap, és élni kell a hétköznapokat... De ha belép a melóhelyére újra, annak a kedves vagy épp domináns nőnek kell lennie, amit kívánnak tőle.

Hí-Res

Filmfesztivál indul az emberi butaságról és kegyetlenségről

A hatnapos esemény fővédnöke Jancsó Miklós filmrendező és a Magyar Helsinki Bizottság. A filmeket, amelyek közül 34-nek a fesztiválon tartják a magyarországi premierjét, a Toldi és a Cirko-gejzír moziban vetítik.

http://www.fn.hu/kultura/0711/filmfesztival_indul_emberi_butasagrol_175483.php?hirlevelkatt=2007-11-06

Fotó: Gubis Mariann

Bántja a szemét? Fotózza le, küldje be!

Járjon zöld szemmel!

A Greenfo új pályázatot indított, ahol olvasóik közvetlenül be tudják küldeni az általuk látott pozitív és negatív jelenségekről készített képeiket.

http://www.greenfo.hu/zold_szemmel.php

Fotó: Gubis Mariann

Hódokat költöztettek a Drávához

A 11 éve folyó hódtelepítési program keretében a Dráva mentén engedett szabadon 24 eurázsiai hódot a WWF Magyarország. A Németországból érkezett hódcsaládokat hat helyszínen, a határfolyó magyar oldalán lévő mellékágaiban engedték el a Duna-Dráva Nemzeti Parkban.

Forrás: <http://www.greenfo.hu>

Dugó helyett dugódíj, szmog helyett levegő

A Levegő Munkacsoport levélben hívta fel Demszky Gábor főpolgármester figyelmét arra, hogy a tervezett dugódíj bevezetését számos más intézkedés megvalósulása kell, hogy megelőzze. Ezek közül kiemelten fontos a tömegközlekedés javítása.

A főpolgármester bejelentését, mely szerint 2010-ben városi útdíjat – „dugódíjat” – vezetnek be Budapesten, örömmel üdvözölte a Levegő Munkacsoport. A civil szervezet úgy értékeli a bejelentést, hogy most már a politikai akarat sem hiányzik.

Talán ennek köszönhető, hogy az MSZP Budapesti Tanácsa a teherautók forgalmát korlátozná a fővárosban. A Levegő Munkacsoport szintén levélben arra kérte Burány Sándort és Steiner Pált, hogy szorgalmazzák: a bevételt a teherautók által okozott környezeti károk csökkentésére fordítsák, illetve sűrítsék és szigorítsák a nehéz gépjárművek ellenőrzését. *Forrás: <http://levego.hu/>*

Fotó: Gubis Mariann

Kerékpáros térkép

Az Alba Regia Ifjúsági és Szabadidős Egyesület (ARISZ, a Levegő Munkacsoport tagszervezete) nemrégiben megjelent kerékpáros térképe Fejér, Komárom és Veszprém megye tájaira csalogatja a kerekezőket. Ki-ki kedve és erőnléte szerint válogathat az útvonalak közül. Helyet kaptak rajta a régió fontosabb látnivalói és nevezetességei, a kerékpárkölsönzők, valamint a szervizek és a szakboltok. A másik oldalon helyezték el a Velencei-tó és a Vértes-hegység dombornyomásos kerékpáros térképét, amely a tájegység nevezetességeit népszerűsíti. A térkép mindössze 400 forintért megrendelhető. *Forrás: <http://levego.hu/>*

Fotó: Gubis Mariann

Fotó: Gubis Mariann

Ülök a tükör előtt. Leszűrettem az uborkakarikákat a szemeimről, kinyomkodott mitesszerektől foltos az arcom. A tekintetem csüggedt, szelídgesztenye szemeim nem mosolyognak, mint egyébként, és a szemem fehérje is inkább csak sárgás. Mélyanalízis után szemfenéken vizsgálom magam.

Egy jó hipochonder mindig kész diagnózissal érkezik az orvoshoz. Én is az az öndiagnosztizáló fajta vagyok. Teszem ezt most is. Burnout. Nekem burnoutom van – kapok a homlokomhoz. Kiegészít. Kezdeti lelkesedésem és szorgalmam frusztrált tikkelléssé, majd apatikus pislogássá szelídült. Fáradtság, közöny, fásultság. Apadó önértékeléssel fordítottan arányosan hízó büntudat. Két év és négy hónap. Ennyi ideje próbálom megtalálni az igazán nekem való munkát. Én, a tapasztalt kereső bizton állíthatom, a keresésben is ki lehet égni.

A felsőoktatási intézmények hallgatóinak jelentős hányadát erősítvén, egészen konkrét elképzelésekkel rendelkeztem a diplomaszerezés utáni időszakot illetően. Három krampampuli után nagyobb társaságban is simán kicsúszott a számon olyasmi, hogy péhádé vagy tudományos karrier, kutatói pálya vagy emtéa. Akkor még bátran gesztikuláltam is mellé. Aztán, amikor hatéves korom óta életemben először, két éve és négy hónapja kiszálltam az iskolapadból, mint egy újszülött kaptam a levegő után, hangosan felsírtam, majd megnyugodtam kicsit, pilláztam elkekedett szemekkel a világra, és rájöttem, hogy itt kint most már minden más lesz. Pénzt fogok keresni.

Cévéírás. Motivációs levél. Igéző ígéretek ismerősöktől. Aztán jó nagyot kívántam a kagylóba és a meghirdetett állás felől érdeklődtem. Állásinterjú-alanyságból nem szerettem ugyan túl sok rutint, gyakorlatilag néhány korai szakaszban elvetélt kísérlettel a hátam mögött, az első emberi szó mentén leszerződtem és örültem, hogy irodában dolgozhatok. Az első napomon borítékokat nyálaztam. Mélyen sértette péhádéről álmodó lelkemet. Azóta keresem az igazit. Menet közben sok mindent megtanultam. Például, hogy nem megyek olyan állásinterjúra, ahol a személyes találkozás előtt, üzleti titoktartás végett, nem beszélhetnek telefonon a hangzatos terminológia földte kulimunkáról. Izgulsz, sminkelsz, fogselymezel, a villamoson gyakorlod a magabiztos mosolyodat és a márványlapon határozottan megnyomod a lépéseidet, hadd koppanjon az a cipősarok. Bölcsészlányból lett a cserebogár. Az épület előtt már megdöglesz egy szál cigiért, de nem akarsz, hogy bagószagod legyen. Szájüregpéhádat rendezed, mély levegőt veszel, benyitasz. Kezet fogsz. Amikor leteszik eléd a nagy monotóniatúrés-tesztet, már sejtéd. Megírod, utána végighallgatod. Jön az izzadós tenyerű key account, vörös füllel lenyom egy amolyan lelkesítő dumát, projektoron levetíti

a cég felépítését, elmondja a saját karrierépítési stratégiáit, aki a más kárán nem tanul, jajj, kacagnom kell! Csípőből lövi a szar poénokat, amelyekre a teremben ülők közül egyedül az ő arcizmai rándulnak. A mi key accountunk. Üdvözítő látni a termelékenységre és profitra kerekedett diagramokat, a versenyképes jövedelem hallatán felcsillannak a szemek, a három műszak hírére lebiggyednek az ajkak, hallójárataidon gellert kapnak az olyan fogalmak, mint a political economy vagy a Marshall-kereszt. Minden világos. Lassan rávezettek arra, amit egy ideje már jómagam is sejtettem: nem férek bele a trendekbe.

Újabban kapok e-mailben is visszajelzéseket. Olyan szövegezéssel, hogy a cévém alapján szívesen találkozna velem, mert a Firma úgy gondolja, hogy minden tekintetben megfelelek az elvárásainak. Már vártam, hát jön a „de”. De tekintettel arra, hogy a pályázatok száma messze felülmúlta a várakozásaikat, valamint arra, hogy nem áll módunkban személyesen találkozni mindazokkal, akik a beküldött anyaguk alapján alkalmasak volnának az állás betöltésére, a Firma úgy döntött, a szabadversenyess kapitalizmus nevében, bérversenyt hirdet. Megméretteti a sokkal inkább egyéni szükségleteket, mint igényeket. Világos. Ennek lényege, hogy a munkavállaló bérigényeinek megjelölésével önmagát ejtheti ki a versenyből. Csak mert nincs az a pénz.

Azon gondolkodom, vajon van-e olyan állapot az életben, amikor az ember azt mondja: elégedett vagyok, nem vágyom többre, nekem most már jó így, ahogy van, vagy a vágyaink és terveink sosem szűnnek meg létezni, és örökösen generálódnak. Mintha egy spirálba pörögnénk bele, amikor intenzív, impulzusokkal teli mindennapjainkat éljük. Minden ingerli és spiccen tartja a fantáziánkat. Mi pedig, amikor éppen nem a termelőeszközökbe kapaszkodunk két kézzel, akkor az Üveghegyen túlra és még azon is túlra. Mert egyfolytában valami ismeretlen, a retinánkra vizionált délibábot hajszolunk. Gazdálkodj okosan! A rád szabott idővel.

Önmenedzsment. Az a titok. Nem mellesleg trendi is, meg be you is. Újabb uborkakarikákat cuppantok az arcomra. Az önmenedzselésen morfondírozom. Nem szívesen kötök vágyalkukat az étellel. Mit ronthatam el? Meggyőződése, hogy egy másik skálán kiváló adottságokkal rendelkezem. Várj! Összefoglalom. Angolul nem beszélő, ámde igyekvő, fáradhatatlanul az élet értelmét kereső, elcselezett egy idealista bölcsész, hiperszenzitív receptorokkal, enyhén lírikus beütésű lelkiállással és versenyképes fizetési igénnyel munkát keres.

czébé

Fotó: Gubis Mariann

Kukacos főnökök, láthatatlan beosztottak

Táv munka. Mint Mátyás király meséjében: létezik – és mégsem. Hogy is van ez?

A jövő munkahelye – ahogy a futurológusok tartják – már nem magas felhőkarcolókban, üzletközpontokban vagy a belvárosban nyíló irodákban valósul meg, hanem az ember saját otthonában, egy külön erre a célra fenntartott sarkokban, szobában, emeleten zörgő számítógép mellett. Nincs többé szabadidőt emésztő utazás, idegesítő kollégák, és a főnök is csak azért kukacos, mert e-mailcíme van. Minden elintézhető a székéből, az interneten és telefonon keresztül, az ebédidőt, kávészünetet a munkavállaló a saját ízlése szerint választja meg – egyszóval rugalmas. A távmunka mellett az ember beosztja az idejét, hogy lehessen a gyerekekkel, jusson idő a vásárlásra, ne szaladjon el a háztartás, vagy akár elmehessen szórakozni a párjával. Sőt – messzebbre megyek – laptop és vezeték nélküli, műholdas internetkapcsolattal bárhol a világban utazva elvégezheti teendőit az ember.

Ami külföldön már egyre nagyobb teret nyer, az itthon még igencsak gyerekcipőben jár. Hogy miért? Az egyik ok az, hogy az itteni munkáltatók még a régi

lősséget, nem a megbízója –, a saját netével, az ügyfélfogadásra pedig tökéletesen elegendő kibérelni egyetlen termet valahol, ahová autóval, tömegközlekedéssel könnyen el lehet jutni. Találkozókra, brénsztormingokra pedig az egész társaság beülhet valahová egy kávé mellé – hiszen kávéra így is, úgy is költünk...

A harmadik ok – amivel szemben valóban kevés az érv –, amikor nagy cégről van szó, száznál több alkalmazottal. Aláírom, ekkor valóban nehéz a fentieket megvalósítani. Ám mostanában gomba módra nőnek fel a pár emberes kisvállalkozások, ahol a beosztottak nyugodtan dolgozhatnak otthonról. Természetesen ezt nem lehet elvárni minden cégtől, szolgáltatótól, például a rendőrség vagy az orvosok elég nehezen tudnának otthonról dolgozni... De a szellemi szférában dolgozók, például újságírók, grafikusok – csak hogy a magam munkakörét kiemeljem – minék járjanak el valahová, ahol stressz van, fogyasszák ott a kávé, üssék ott a billentyűzetet, amikor ezt otthon, nyugodt környezetben, saját ergonómiával, hatékonyabban megtehetik?

Mi tagadás, vannak hátrányai is a láthatatlan beosztottnak és a kukacos főnöknek – de ez is megbeszélés kérdése, hiszen a távmunkát fix, havibéres fizetéssel is meg lehet oldani, illetve felnőttek között be lehet osztani a munkát. Aki meg nem bízik meg a kollégájában, az ne alkalmazza őt. Kockázat mindenhol van...

Nem tudni, hogy talán ezért vagy sem, de sajnos hazánkban még mindig mostohagyerek a távmunka. Az ezzel foglalkozó portálok – amelyek elvileg ilyen jellegű munkák egybegyűjtésével bíztak meg – konganak az ürességtől. Pedig ma már egyre elterjedtebb az otthoni internet, rengeteg a munka nélkül tengődő ember, a rokkant vagy kisgyermekes szülő. Őket könnyűszerrel lehet-

ne betanítani és gép elé ültetni, állást adni a keze ügyébe, és hagyni, hogy rendbe tehesse az életét...

Akár át is írhatjuk a klasszikus viccet az egyszerű, falusi bácsiról, akitől a riporter megkérdezi:

- Pista bácsi, aztán a faluban van távmunka?
- Nem, a' nincsen – feleli az öreg –, de igény vóna rá!

Jómagam ilyen rendszerben dolgozom, nemcsak a Mentrópiának, hanem egyéb ügyfeleknek, és egy kreatív ügynökség munkatársa is vagyok. Otthon végzem a teendőimet, kétesztendős, eleven kisfiam és a háztartás mellett grafikusként is tevékenykedem. Állandó kapcsolatban vagyok

Fotó: Szabó Borika

rendszer szerint szeretnek dolgoz(tat)ni, és sokszor egyáltalán nem bíznak meg a megbízottaikban, beosztottaikban. (A kérdés, hogy akkor miért alkalmazzák őket?) „Az a biztos, ha látom, hogy Kovács kolléga tényleg dolgozik.” (Az előző kérdés még mindig fennáll.)

A másik ok, hogy azt gondoljuk, gazdaságosabb egy irodát fenntartani, csak mert akkor az ott dolgozók munkaidőben korlátlanul elérhetők, a komputereket és szoftvereket meg lehet vásárolni, az ügyfeleket attraktív teremben fogadhatják a főnökök. Pedig sokkal olcsóbb és takarékosabb külsős gárdával dolgozni, mert így mindenki a saját gépét használja, a saját szoftvereivel – amikért ő vállal fele-

munkatársaimmal az interneten és telefonon keresztül is. Nem mondom, hogy néha nem kihívás, de áldom érte a távmunka kitalálóját, mert így nem kell sokat és feleslegesen utaznom, nem kell bölcsődébe dobnom a kicsit, az időmet én osztom be – és persze a kollégáim is, no, ez van, ilyen munkakör ez... Azért szeretjük! Mégis sokkal rugalmasabb, mint egy hagyományos munkahely. Ráadásul a gépemet magam vagyok köteles rendben tartani, nem kell a kollégáimnak a hajukat tépniük, ha nem működik nálam a rendszer. Nem szükséges külön pénzügyest tartani a cégnek, hiszen ezt a „melót” elvégzi a vállalkozók könyvelője is. A telefon saját, az internet szintén, mindent én fizetek, nem a cég, akinek dolgozom. A közterheket is magam intézem, nincs nettó vagy bruttó, persze van áfa, amit természetesen úgyis elkér a munkájáért minden dolgozó. Vállalkozóként nem kell bejelenteni, tehát a megbízó társaság mentes szinte minden köztelertől. Neki is megéri, nekem is, mit ragozzam még, a távmunka a legjobb dolog, ami csak történhet az emberrel.

Hogy ezen felül még miért örülök ennyire a virtuális szerkesztőségnek vagy az internetes cégeknek? Mert nincs

nagyon másra lehetőségem. Mivel kisgyermekes anyuka vagyok, negatívan áll a helyzetemhez minden állást kínáló, hiába van sok-sok év tapasztalat, megannyi referencia és egy egész honlap mögöttem! Ahhoz, hogy talpon maradjunk a családommal, mégis el kell helyezkednem, ezért kapva kaptam az otthonról végezhető munka lehetőségén.

Családom jó pár tagja szintén bevált módszernek tartja a cégek felé „bedolgozást”. A kapcsolatot akár egy könyvesbolt fiókján keresztül is lehet tartani, nem beszélve arról, hogy ha a főnök megértő és rugalmas, a benti munkát haza is lehet vinni. Így sokkal egyszerűbb, senkinek sem fáj tőle semmije. Az idő pénz – szokták volt mondani. A pénz pedig idő – ha jól csináljuk. És miért ne tehetnénk?

Szabó Borka

Kedves Olvasónk! Ön mit gondol erről a témáról? Véleményét szívesen várjuk szerkesztőségünkbe, a mentropia.zsak@gmail.com címmel!

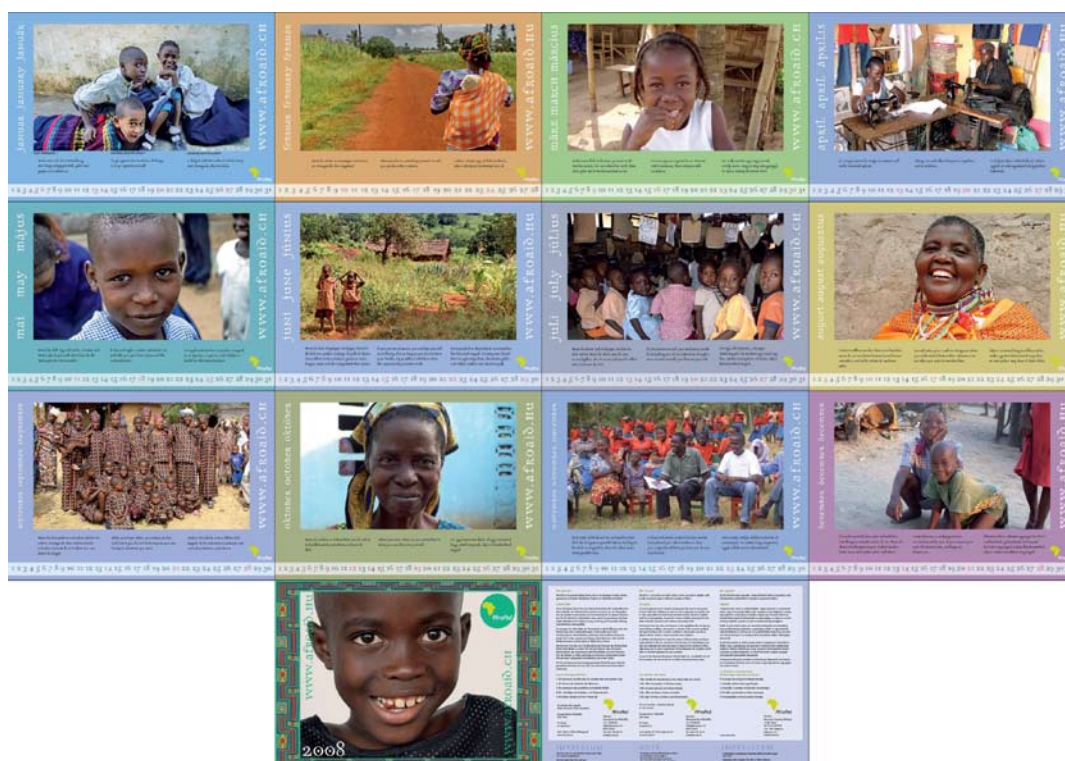
HIRDETÉS

„Magyarország számára a 2007-2013. közötti időszakban közel 8 000 milliárd forint Uniós és hazai fejlesztési forrás válik elérhetővé. A 19. század vége óta nem látott fejlesztések indulhatnak meg hazánkban.”

www.palyazatiro.hu

HIRDETÉS

Az Afroaid naptár megvásárlásával az Afroaid Magyarország Közhasznú Egyesület afrikai tevékenységeit támogatod.

Formátum A3 (29x42 cm)
Ára: 3500 Ft.
Megrendelhető:
info@afroaid.hu
www.afroaid.hu

Megállok egy pillanatra. Az idő elrobog és felmerül a kérdés: értelmesen telik az élet?

A munka létfontosságú: ennek jutalma, a pénz teremti meg a megélhetés körülményeit, ugyanakkor napjaink egyik vezető betegségének melegágya.

Szinte nincs olyan életmódmagazin, könyv, esetleg lap, amely ne mélyedne el részletesen a témában. A másik veszforrás a megélhetés, az emberhez méltó életszínvonal biztosítása. A magyar ember számára talán ez a szörnyeteg a legrémisztőbb: úgy érzi, egy kasza suhog egyre gyorsuló tempóval a feje fölött. A munka veszélyes mivolta fekete felhő képében lebeg. Hiába próbálsz menekülni, képtelenség.

HELYZETJELENTÉS

Az iskola nem készít föl az élet nehézségeire. Sémákat lehet követni, de amikor egy kemény helyzettel szembesülsz a munkahelyeden, rajtad áll vagy bukik a siker. Ilyenkor mindig a fülembre cseng a mondás: „Az élet a legjobb tanítóiskola.” Újoncként mindenkire lecsap a keserű szembesülés, néhány elméleti pofon is elcsattan, de a lelkesedés olyan energialabda, amely tovább pörgeti az ember fiát vagy lányát.

Nézzünk kicsit körül a munkaerőpiacon. Jól ismert vicc: Mit mond a diplomás, munkanélküli bölcsész a diplomás dolgozó bölcsésznek? – Egy McChicken-menüt kérek. Mosolygok rajta, de ha körülnézek a gyorséttermekben, a pult mögött dolgozók szinte kivétel nélkül diákok, a takarítók ellenben a 40-es, 50-es, 60-as korosztály tagjai. Gyakran szembesülök azzal is, hogy negyvenen túli munkaképes személyeknek szinte lehetetlen elégségesen fizető állást kapniuk. A sztereotípiák világában ugyanis jól fizető állást csak jó megjelenésű, arányos testalkatú, elbűvölő modorú ember tölthet be. A mérce harmincon túl már a veszélyes kategóriát jelzi, mintha az interjúra érkező emberek arcáról virítana a „korosodó vagyok, eljár felettem az idő” jelzésű vészvillogó. Kérdezhetném ilyenkor: és akkor mi van? Bár magam is pályakezdő vagyok, nem szeretnék egyszer találkozni a „sajnálom, de kivénhedtél” megjegyzéssel. Volt szerencsém néhány idősödő, mégis energiadús emberrel találkozni, akiket máig példaképnek tekintek. Igen, hazai

pályán is léteznek reménnyel, tervekkel teli emberek.

Visszatérve saját korosztályomra: rémlik, hogy pár évvel korábban nagy riadalmat keltett a pályakezdő munkanélküliek körében egyre emelkedő friss diplomások aránya. Meglepett, mert az egy évvel korábbi adatokhoz képest kétszeresére nőtt a Munkaügyi Hivataloknál bejegyzettek aránya. Felszínre hozott olyan társadalmi problémákat is, mint a felsőoktatás szerkezeti válsága, illetve a diploma leértékelődése. A műszaki, informatikai végzettségűeknek jelentős esélye van, elvégre világunk vezető iparai a technológiai fejlesztésben akarnak csúcspontokat megdönteni. Igen ám, de mit kezdjen magával egy diplomás bölcsész? A tanári pálya jégtakaróhoz hasonlít: csúszós és bármikor beszakadhat alattunk a jég. Tudományos kutatásokhoz finanszírozásra van szükség, ennek alapja pedig a kapcsolati tőke. Összefoglalva: ha van protekciód, sikeres leszel.

A falra festett mumus hatásos. A körülöttünk zajló események – minden jó szándék ellenére – nyomot hagynak reményből szőtt védőruhánkon, mégis én a magam részéről hiszek Fortuna kegyeiben. Legalább mi maradjunk optimisták. Egy kicsit. Nem egy elnyűtt mondás, miszerint a hit hegyeket mozgat, és ha nem merülünk el az önsajnálat és a rossz példák tengerében, akkor esélyünk is lesz kibontakozni.

Feloldandó a komor hangulatot, megosztanék egy kis humort veletek:

Szótár álláshirdetésekhöz:

„Kezdő” – a törvény által megengedett legalacsonyabb fizetést adjuk.

„Gyakorlattal rendelkező” – semmilyen segítséget nem nyújtunk a munkakezdéshez.

„Gyorsan tanulni tudó munkaerő” – nincs betanítás.

„Rugalmas munkaidő” – szinte minden nap túlórázni kell.

„Jó szervezőkészség” – az összes iktatási munkát el kell végezned.

„Életre szóló befektetés” – valamilyen hálózatépítésről van szó.

„Manager” – házaló ügynök nagy területtel.

„Jó kapcsolatteremtő készség” – neked kell felvenni az összes telefont, vagy telefonszámokat hívogatni.

„Autóvezetői gyakorlat” – gyakran túl kell lépned a megengedett sebességet.

„Egyedülálló lehetőség” – nincs még egy ilyen cég, aki ilyen alacsony fizetésért ilyen sok munkát vár el.

„Tervezés és koordináció” – a főnök céges és magánutazásait kell szervezned.

„Gyors problémamegoldó képesség” – több hónapja lejárt határidejű munkákat kell sürgősen elvégezned.

„Jó kommunikációs készség” – több tonna levelet és dokumentációt kell megírnod.

Na? Meglátogatott ma a mosolytündér?

Farkas Renáta

Fotó: Fejér Bálint

Az amatőr irodalmi mozgalom helyzete, lehetőségei, buktatói, jelene és jövője

Az internet robbanásszerű gyorsasággal vált nélkülözhetetlen eszközzünk munkahelyünkön, beépült otthonainkba, és vált sokak szórakozásává is. Segítségével rendelünk repülő- és színházjegyet, keresünk munkát, tanulunk, ismerkedünk és levelezünk.

Hasznos és nélkülözhetetlen része mindennapjainknak, miközben „áldás és/vagy átok” szerepéről hatalmas viták folynak.

Már vannak rabjai, szenvedélybetegséggé vált – állítják ellenzői, joggal. Ugyanakkor, már életet is mentettek segítségével.

Okosan használva hatalmas lehetőség, de nem pótolja, hanem csak segíti a valódi életet!

Ezt a szerepét ismerték fel nagyon gyorsan azok az amatőr irodalmárok, akiknek mindeddig nem volt módjuk – pénz híján – megjelentetni alkotásaikat.

Bárkinek lehet ingyen oldala, blogja, ahová többé-kevésbé cenzúra nélkül feltehet bármit, amiről azt gondolja, hogy érdekelhet másokat is.

De, az írók, költők számára a megjelenés csak egy szelete annak a történetnek, aminek egészére vágnak. Ők a visszajelzésekből, kritikákból tudják meg, hogy olvasóik megértették-e szándékukat, és azt is, hogy amit írnak, az tiszavirág-életű vagy időtálló lesz-e...

Számtalan irodalmi weblapot hoztak létre segítségükre vállalkozó kedvű, pénzt, munkát nem sajnáló szponzorok.

Egy-egy ilyen oldalon többszázan találhatnak lehetőséget és társakat. Egymást olvasva, bírálva és dicsérve alakul ki a rangsor, majd az élmezőny, és válik sokszor igazi közösséggé egy-egy oldal virtuális baráti köre. Találkozókat szerveznek, összejárnak, felolvasó esteken, kirándulásokon ismerkednek. Olykor – a régi kávéházi szokásokat felelevenít-

ve – mecénásra találnak, az első összejövetel helyéül – véletlenszerűen, az internetről kiválasztott kávé-, vagy teaház vezetőjének személyében, megoldva ezzel a „Hol jöhetnénk össze?” kérdés valóságos problémáját.

Szabályozott és célzott segítség kellene. Kerületi művelődési házak, könyvtárak fogadhatnák be őket, hogy a virtuális térben elkezdett közösségépítés valóságossá válhasson és alkotásaikkal az irodalmat szeretők azon rétege is találkozhat, akiknek nincs módja interneten kutakodva rájuk lelteni és olvasni őket.

Műhelymunkára kiváló hely az internet, de az író-olvasó találkozások élményét csak élőben tapasztalhatják meg mindkét oldalon. Sok alkotó regisztrálja magát több helyen is. Jó esetben azonos nicknévvel próbálkoznak mind ismertebbé válni, de akadnak rejtőzködők is, akik más névvel próbálnak szerencsét egészen addig, míg egy – több helyre is feltett – alkotás le nem buktatja őket.

Miután a nevek mögött hús-vér emberek vannak, gyakran támadnak viták, féltékeny és irigy megjegyzések üznek el egy-egy alkotót kedvenc helyéről. A siker, a sikeresség nem csak barátokat, híveket, de ellenségeket is szerez. Komoly csaták, szópárbajok helyszíne lehet még a legbékésebb oldal is. A lapgazda személye nagyon fontos, de talán nála is fontosabb a – lap arculatának kialakítója, a tartalmi, minőségi munkáért felelős – főszerkesztő személye. Ha lelkiismeretes, mindenkire egyformán figyelő, megingathatatlanul igazságos ember

Fotó: Lőrincz Edina

áll egy lap élén, akkor az ott alkotók azzal foglalkoznak, ami a dolguk. Írnak, olvasnak, véleményeznek. Ha a főszerkesztő személyét rosszul választották meg, ha támogatja vagy elnézi a klikkesedést, ha önmagát tolja előtérbe, ha nem „veszi” a jelzéseket, akkor megkezdődik a lemorzsolódás, gyakran a legjobbak költöznek át egy új helyre, olykor magukkal vonzva saját udvartartásukat is.

Azok a lapok működnek a legkiegyensúlyozottabban, és kerülnek el a hullámmozgástól felelős mélységeket és magasságokat, ahol a földalra kerülés – többtagú – szakmai zsűri döntésén és nem egyedül a főszerkesztő szimpátiáján vagy annak hiányán múlik.

A művészek érzékeny emberek. A mellőzöttség, a méltánytalanság mélyebben érinti őket, mint az átlagembert. Becsüljük meg őket, vigyázzunk rájuk, és ha módunkban áll, támogassuk ezt a szépséges mozgalmat.

Cikkem írásával nem csupán a helyzet felvázolása, a buktatók és lehetőségek feltérképezése volt a szándékom, hanem egy párbeszéd megkezdése, alkotók és olvasók, üzemeltetők és főszerkesztők megszólaltatásával. Kérem, fogadják el a lehetőséget, a fórumot, melyet a Mentrópia biztosít, hogy körbejárhassuk ezt a témát és megismerhessük minden résztvevő véleményét.

Sági Erzsébet

Helyi munkaismeret földönkívülieknek, lábjegyzet nélkül

Tetyókám, ébredj, neked vakeralok! Nagyon zurán ébredtem. Deríts fel egy marék szöggel! Indulok burtyiba a sok aljas, suta zombi közé.

Burtyi. Meló. Dolog. Megélhetés. A fehér, meg a kék gallér. Légy üdvözölve az egyenlőség és testvériség világában, ahol a munka nemesít! No, nem mindenkit azonos léptékben, hiszen az egyenlőségben is az a döfi, ha némelyek egyenlőbbek a többinél. A kistestvér mellé kell egy nagytestvér, máskülönben senki nem vigyázna senkire, fejtlenység támadna és zűrzavar. Nagytestvérnek lenni felelősség. Roppant összpontosítás szükségeltetik részükről, hogy a testvériség szelleme csorbát ne szenvedjen, s a kisebbek feltétlen odaadással szolgálják azokat a felsőbb célokat, amiket csak akkor érthetnének meg, ha ők maguk is nagyok lennének. A középső testvérekkel a legnehezebb. Gyanakvóak. Őket nem szereti senki. Mintha csak beszorultak volna két állapot közé. Mindig ők bomlasztják a testvériséget. A nagytestvért hátráltatják, a kicsit összezavarják, a rendszert unalomig gyalázzák, meg akarják változtatni. Egyenlőséget és testvériséget akarnak létrehozni az egyenlőségből és testvériségből. Demokráciáról beszélünk. Ez a demokrácia bizony néha olyan magasan funkcionál, hogy az alacsonyabbak, vagyis a kisebbek fel sem érik ésszel. Éppen ezért akadnak olyanok is a rendszerben, akik sosem hágnak a sztahanovista felmagasztosulás optimumára.

De hagyjuk is Sztahanovot. Kellemetlen dolog a rendszertalálkozó. Maradjunk meg a munka örömeinél. Mert itt már nincs más, aminek örülhetnénk. A történelem megállt, a lét elviselhetetlenül könnyűvé légiésedett, a szabadság értékelhetetlen állapotá korcsosult. Ennek előjelei már a második világháború után is mutatkozni kezdtek. Thomas Bernhard író e szavakkal méltatja a szűk keretek között értelmezett szabadságot, valamint a munkát, mint egyetlen kilátást:

„... A szombat alapján véve rettegett nap, sokkal inkább az, mint a vasárnap, mert szombaton mindenki tudja, hogy még ezután jön a vasárnap, és a vasárnap a legrettegetesebb nap, de a vasárnapra a hétfő következik, és az már munkanap, ez elviselhetővé teszi a vasárnapot. A szombat szörnyű, a vasárnap rettenetes, a hétfő jelenti a megkönnyebbülést. Minden más állítás rosszindulatú és ostoba. Szombaton készülődik a vihar, vasárnap kitör, a hétfő pedig már a nyugalomé. Az ember nem szereti a szabadságot, minden más állítás hazugság, a szabadsággal egyszerűen nem tud mit kezdeni az ember, ha szabad lesz, rögtön a ruhás- és fehérneműs szekrények nyitogatásával kezd foglalkozni, régi papírok rendezgetésével, fényképeket keres, hivatalos iratokat, leveleket, kimegy a kertbe és felássza, vagy teljesen oktalanul és céltalanul elindul valamerre, függetlenül attól, milyen az idő, és ezt sétának nevezi. És ahol gyerekek vannak, az idő ismert agyonütése végett őket veszik elő, és feldühítik és megverik és felpofozzák őket, hogy létrehozzák a káoszt, amely valójában a menedékük. ... Szombaton, a munka végeztével az egyes ember, vagyis mindenki hirtelen teljesen egyedül marad, ugyanis az emberek igazából és valójában egész életükben csak a munkájukkal élnek együtt, igazából és valójában a munkájukon kívül nincs semmiük. Egyetlen ember sem pótolhatja másvalaki számára a foglalkozást, ha valaki elveszít egy embert, legyen az számára akár a legmeghatározóbb, a legfontosabb, a legszeretettebb, abba nem pusztul bele, ha elveszik a munkáját és a foglalkozását, abba belerokkan és rövidesen belehal.”

A munka tehát nemesít. No, nem mindenkit azonos léptékben. Mert ahhoz pszichológia kell. Társadalmi ismeretek. Piramisérzék, Maslow fel-fogásában. S ha a melós nem érzi magát emberebbnek egy üveg hideg sör

híján, nem épít fejben piramist. Ha pedig nem épít piramist, fejben máris a föld alá temetkezik. Ilyen esetekben nagy szükség lehet Csíkszentmihályi flow-elméletére (<http://valosagonline.hu/index.php?oldal=cikk&cazon=482&lap=1>). Felfeküdni az áramlatra, s elcsorogni az élet komor pálmái mellett, bármi történjék is. Kétség nem fér hozzá, egy minden ízében kékgalléros csak zavartan pislogna e szavak hallatán. Beérné azzal is, hogy legyen munka, hozzon némi pénzt. Voltaképpen egy fehérgalléros is beérné ugyanezzel, a legtöbb esetben. A munka nem is volna olyan fontos, csak legyen pénz. Ha volna pénz, volna egészséges derékbőség, jó volna valamit csinálni is. Példának okáért hatalmat szerezni. Mit ér a vagyon hatalom nélkül? Alapvető célunk a nagytestvérré válás. Nagytestvérré válva alapvető célunk ennek az állapotnak a megőrzése. Egynémely esetben ehhez fegyverek is kellenek. Vagy szövetséges kistestvérek, akiknek van fegyverük.

De maradjunk meg a munka örömeinél. A munka világa varázslatos hely. Pompázatos színvilág, egzotikus munkahelyek, minden téren a szívet-lelket gyönyörködtető változatosság. Mert van fehérmunka, feketemunka, piszkos munka, tiszta munka, kétkezi munka, egyfeji munka, pedálos munka, spirituális munka, erotikus munka, okj-hitelesítetlen munka, véres hurka. Ez utóbbi csak beugratás volt. Aki dolgozik, egyék is. Az is megérdemli, aki csak sokat gondol rá. Mert nincs ám mindenkinek munka. Van, akinek nem lehet a kedvében járni. A munkaügyi központok azonban fittyet hánynak az emberi rossz ízlésnek, szűnhetetlen türelemmel várják a munkára éhezőket ingyenc kóstolóikkal.

Természetesen a munka jog, s nem kötelesség. Imitt-amott fel is tűnnek munkakerülők, megkeseredett, cseppet sem lelkes emberek, akik alkalmatlanok a munka örömeinek át-

érzésére. Még ők is dolgoznak hébe-hóba. A tétlen kezeknek az ördög ad munkát. Még ha csak alkalmat is.

Aztán itt van az élethosszig tanulás. Zseniális ötlet. Csaknem követhetetlen változatokat és variációkat teremt. Minden irányban szétgyűrűző hatásának eredményeképp átjárók nyílnak egyik egzotikus munkából a másikba. Talán nem említettem még, hogy a legérdekesebb munkákhoz előképzettség szükséges, noha ettől kétségkívül egy kissé érdektelenné is válnak. Sajnálatos módon azonban csak így lehetett a munka és az iskola világát összekapcsolni. Márpedig ez az emberiség nevű csoportosulás osztozik egy roppant különös tulajdonságon, a kíváncsiságon. Ha egy emberi személy nem tudja, mire számíthat, nyomban izgatottá válik. Ezt az izgalmat gonoszság volna megtagadni tőle. Éppen ezért született meg a gyorstalpalók gondolata, ahol csak nagyvonalakban hangzanak el egy bizonyos munkához fűződő előismeretek, hogy bőven maradjon felfedeznivaló az alapvetően nagyon kíváncsi munkakedvelők számára. A betegesen kíváncsiaknak pedig megadatott a lehetőség, hogy igazolást hamisítsanak maguknak a nem létező előképzettségeikről. Körükben rendkívüli népszerűségnek örvend a doktori mesterség. Kétszeresen is szerencsés helyzet az úgynevezett beteg találkozása egy ilyen orvossal, hiszen a felfedezés öröme teljességgel kölcsönös az aktusban, melynek során a beteg is felfedezheti az őt éppen felfedező doktort. Jelen sorok szerzője történetesen csak mérsékelten kíváncsi, ám szerfelett ambiciózus természet. Bölcsészként végzett, s ennek ellenére, korántsem meglepő módon, minden előképzettség nélkül az ismert világ egyetem egyetlen rolleres internet-installátora. Össze is súgnak mögötte a nagytestvérek. Mindenki ilyen lelkes kistestvért szeretne magának.

Tetyókám, én felmondok. Esküszöm, hogy felmondok. Nem bírom ezt a sok aljas, suta zombit. Adj már egy marék szöveget, hogy legyen idegem hozzá!

Mörderlin

Szegény amerikai gyerekek!

Alig kelt fel a Nap, a kis üzemben már kigyúltak a lámpák. Mindenki asztalhoz ült, és előkészítette az napi feladatát. A kis Nimuét édesanyja kézenfogva kísérte alacsony asztalához. Mikor odaérték, elengedte a kezét, a kislány pedig engedelmesen leült.

Nimue fáradtan figyelte, ahogy körülötte mindenki dolgozni kezd. Sok-sok kis kéz, mind munkára teremtve. Legalábbis ő így gondolta.

Hétkor kezdődik a műszak. Számol-gatta.

Addigra talán jó lesz már.

Rendbe jön.

Még van egy teljes óráam.

– Apa! Apa! Menjünk mekibe!

– Hagyjatok, ma pihennem kell...

– torkollta le hangoskodó gyerekeit Smith.

– De Apa!!! – visította a kis Ben.

A férfi nagyot sóhajtott, és felkelt ágyából.

A kezére nézett. A sebei, melyeket előző nap szerzett, makacsul vöröslöttek tenyerén.

De megérdemeltem.

Itt fontos a munkám, nem szabad pihenni.

– Na, mikor meegyünk? – aggodalmaskodott Jessica, és eldobva plüsskutyusát, kirohant az udvarra.

A munkafelügyelő sorra járta a kis asztalkákat, és mindenkire csapott ostorával egyet-kettőt.

Nélkülünk nem lenne játéuk... Azoknak a szegény kis amerikai gyerekeknek nem lenne játéuk...

– Apu, Apu! Én hamburgert akarok!!!

– visította Ben.

– Én meg gyerekmenüt!!! – adta le rendelését Jessica. Apjuk nagyot sóhajtván megvette a két menüt.

Nimue szemébe könny szökött. Arra gondolt, apró kezeinek munkájával, saját izzadságával hány gyereket tehet boldoggá.

– Te meg mit bámulsz? – förmedt rá a felügyelő. Magas, gonosz ember. Ostorával nagyot suhintott a kislány kezére.

Dolgoznom kell.

Nélkülünk nem lesz játéuk...

Nimue szótlanul megkezdte az első bábút. A felügyelő megállt mellette, és vigyorogva nézte, ahogy a tenyérből lassan kiserken a vér. De Nimue nem hagyta abba.

Muszáj...

Mikor megkapták hamburgereiket, a két gyerek leült, és apjukat meg sem várva falni kezdett.

A lány keze nem bírta tovább. Elejtette a bábút.

A felügyelő kirángatta az udvarra, és rugdosni kezdte.

– Ez meg mi a fene? – kérdezte undorodva Ben, miközben a menüjében talált játékot méregette.

– Fúj, nem kell, csúnya! – mondta Jessica, és a játék bábút püsszelve a szemébe dobta.

Nimue alig érezte a rúgásokat. Nem fájtak már.

Csak a tudat, csak az kínozza...

Mozdulatlanul feküdt a földön.

Abbahagytam! Szegény, szegény gyerekek!

Ternák Tünde

Levél Barátnémhoz

– részlet –

„...A legfontosabbat majdnem elfelejtettem. Múlt héten történt velem egy apró csoda: egyik nap észrevettem, hogy a munkahely üvegfolysójának nekicsapódott egy kis énekesmadár. Kívül van egy rácspere, ami felfogta puha testét, ezért nem zuhant le. A lábai szétcsúsztak, feje hátrabicsaklott, csőrével reszketve tátozott... Agonizált... Annyira sajnáltam, hogy azt el sem tudom mondani, de nem tudtam volna segíteni rajta, az üvegfolysón meg egyébként sincs nyitható ablak.

Az irodában szóltam egy-két kollégámnak, akiket persze vagy hidegen hagyott az eset, vagy viccet csináltak belőle. Egyetlen kollégám akadt, aki kijött velem megnézni, és ő is azon a véleményen volt, hogy nyakát szegte szegény, és jobb lenne ledobni, hogy ne szenvedjen tovább. Talán megtenni nem tudtam volna, de elméletben igazat adtam neki... viszont az üveg miatt úgysem tudtunk hozzáférni.

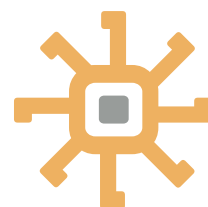
Ez az egész annyira kizökkentett a szokásos, rám nehezedő multilégkőrből, hogy talán szégyenteljes dolog leírni, de hálás voltam ennek a kis madárnak. Ráébresztett, hogy mennyire más világ az, amiben én otthon vagyok, és hogy mennyire idegen tőlem ez a környezet.

Amikor csak tudtam, mindenféle ürüggyel kimentem, hogy láthassam szegénykét. Kicsit leguggoltam, beszéltem hozzá, biztattattam...

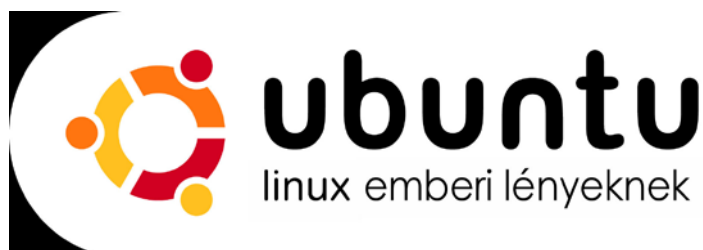
Aztán egyszer csak döbenten észleltem a változást... a madárka már újra előreszegezte fejét... aztán később már a lábai sem voltak szétcsúszva, hanem kapaszkodni tudott a rácspereembe... végül arra mentem ki, hogy már nem volt sehol!... Elrepült!!!

Le sem tudom írni, milyen határtalan örömet éreztem!... Aztán jött egy gondolat, hogy ez a madárka üzent nekem... Képzeld csak el, mi lett volna, ha nyitható az ablak, és mi ledobjuk, hogy ne szenvedjen tovább... No, a többi majd szóban...”

Gáspár Ildikó

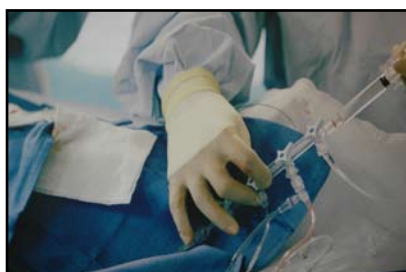
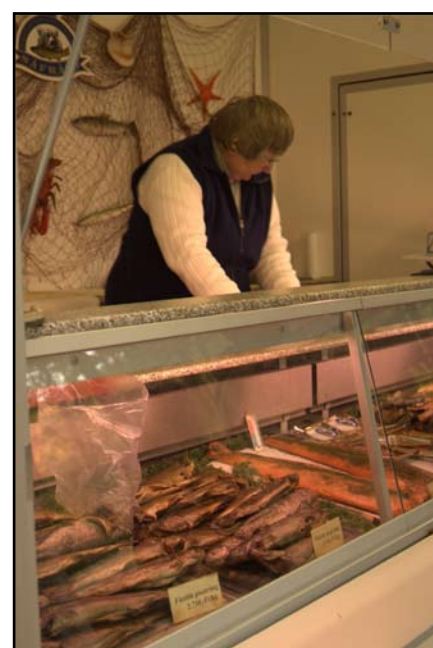
www.ubuntu.hu

hirdetés

Linux-alapú,
nyílt forráskódú, ingyenes
operációs rendszer.

www.ubuntu.hu

GUBIS MARIANN
FOTOI

	A ngi Orsolya Beáta	
	C zifra Bogi (czébé)	
	D obos Mónika	
	G áspár Ildikó	
fotó	G ubis Mariann	
	F arkas Renáta	
fotó	F ejér Bálint	
	I ványi Zsófi	
külsín	K ellényi Kata	
fotó, korrektúra	U őrincz Edina	
bulvárblokk	O rosz Norbert	
	P áll Zoltán (Mörderlin)	
	R eich Károly	
főszerkesztő	S ablik Henrik	sablik@mentropia.hu
	S ági Erzsébet	
illusztráció, korrektúra, külsínhelyettes	S zabó Borka	
	S zalóki Zsófia (Sz.Zs.)	
hírszerkesztő	T ernák Tünde	
	V áczy Anikó	
korrektúra	V áczy Ludmilla	

mentropia@yahoogroups.com

WWW.MENTROPID.HU

Kézzel készült.

*A lap szerkesztésénél arra törekedtünk, hogy egy átlagos tintasugaras nyomtatóval
kis, esztétikus képet és jó minőséget kapjon az Olvasó,
ha szeretné magával vinni, internet-hozzáféréssel nem rendelkezők számára megmutatni.
Ha bárkinek bármilyen jogát megsértettük,
kérvük, értesítsenek minket, hogy korrigálhassuk hibánkat!*